

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 14.01.2008. године

Констатује се да су приступили:

Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,

Пуномоћници оштећених адв.Драгољуб Тодоровић, Наташа Кандић,

Оптужени Митровић Радослав, Јовановић Ненад, Репановић Радојко, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав, Петковић Зоран, Папић Рамиз,

Присутни су и браниоци оптужених:

Адв.Мирјана Несторовић, адв.Игор Исаиловић, адв.Ненад Војиновић, адв.Вељко Ђурђић, адв.Владица Васиљковић, адв.Татомир Лековић, адв.Фолић Горан, адв.Палибрк Драган,

Није присутан адв.Милан Бирман.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Мењаћу га ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни, Петковић Зоран.

У наставку главног претреса уместо адвоката Бирман Милана као бранилац оптуженог Петковић Зорана, у замену адв.Палибрк Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоци Нишавић Милован, да ли је ту Нишавић Милован? Хоћете позвати сведоке, молим Вас.

Хоћете ући молим вас, сви сведоци. Нишавић Милован?

Присутан је сведок Нишавић Милован, Нишавић Миомир и сведок Петковић Вера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јаблановић Милан да ли је ту?

Јаблановић Милан, Сава Јовановић, Вујичић Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани поново у својству сведока зато што је поступак кренуо изнова, због промене у саставу већа, те из тих разлога смо вас поново позвали.

Хоћете само да ми потврдите да ли су сви ту?

Нека остане Петковић Вера, ви можете да идете.

Пре него што кренемо ја бих вас само обавестила шта сам тражила и шта је достављено од стране Службе за откривање ратних злочина а није вам достављено. Значи биће вам достављено а није достављено у овом моменту из разлога што сам тражила између осталих и ЦД-е, али део ЦД-а, не може да се отвори, тако да морамо да вратимо да би они вероватно дешифровали.

Тражено је и добијено: Копија правилника о унутрашњој организацији МУП-а од 05.04.1996.године, копија правилника о изменама Правилника о унутрашњој организацији МУП-а, правилник о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији МУП-а, копија «Службеног гласника» од 07.04.1999.године и то Уредба о унутрашњим пословима за време ратног стања од 31. марта 1999.године, копија прве стране «Службеног листа», Одлука о проглашењу и наступању непосредне ратне опасности од 23.марта 1999.године и Одлука о проглашењу ратног стања од 24.марта 1999.године, копија упутства о информисању и извештавању МУП-а од 23.12.1994.године са списком догађаја, појава и других садржаја хитног информисања и дневног извештавања, комплетан садржај хард диска рачунара коришћеног у ОУП-у Сува Река, 1 компакт диск, међутим не може да се отвори део диска и затражено је од Службе да се изјасне о томе да се део компакт диска може отворити и ако може на који начин, значи да ли може да се отвори.

Оно што сте ви добили, додуше, ја не знам, достављено вам је да ли сте добили, извештај УМНИК-а, болнице у Призрену везано за лечење лица Милојевић Ненада, затим достављена документација од стране УКП-е, Службе за откривање ратних злочина од 08.01.2008.године, ето то би било у овом моменту, само да вас известим.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се због промене у саставу већа поново саслушају сведоци Петковић Вера, Нишавић Милован и Нишавић Миомир.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ПЕТКОВИЋ ВЕРЕ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас позвати сведока Петковић Веру.

Госпођо Петковић добар дан.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци су неизмењени, јел тако?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Неизмењени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неке измене у неким Вашим подацима. Нема?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нема, нема.

Са личним подацима као у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока обзиром да сте мајка овде оптужених Петковић Зорана и Мирослава, нисте у обавези да сведочите, дакле ослобођени сте од дужности сведочења. Да ли ћете сведочити?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Хоћу.

Опоменућа, упозорена да није дужна да сведочи изјави да жели да сведочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том случају Ви сте у обавези да нам испричате све што знате, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети.

Да ли сте разумели?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесам, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете у свему код исказа који сте у досадашњем току поступка дали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Јесте, остајем, али ја сам прошли пут ваљда била збуњена па сам изгубила из вида да Вам кажем, да је на мог Мирослава пуцано зољом, да га је спасио колико се сећам Чукарић и покојни Тане. И кад сам излазила из Суве Реке било је тешких возила војних, чије су шофершајбне биле кржаве, па шта је било с тим војницима? Ево само то додајем. Тешка возила су била на путу јер сам ја изашла задња из Суве Реке, шофершајбне кржаве, степениште од камиона и до оних, све је било краво. Где су та деца исто? И то су нечија деца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас само обавестила да смо салушали овде сведока-оштећену Шурета Беришу.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И она је у току свог излагања изјавила између осталог да јој се чини да је тог критичног дана чула Ваш глас, да сте Ви разговарали са Петковић Зораном, да сте му се обратили «јесте ли завршили, срећан пут».

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, госпођо судија није тачно, мој стан моја гарсоњера је на излазу из Суве Реке, то је ваљда негде 700-800 километара од тог Тржног центра, моја гарсоњера, тераса моје гарсоњере гледа према Дому здравља а не према путу, и то се не зна, уопште нисам знала шта се догађа и да ли се догађа шта и мени је јако жао, Ви сте ме прошли пут одстранили да ја видим ту жену, ја ту жену не познајем уопште, велику сам жељу имала да је видим, јер она каже да она мене познаје, она је прво рекла да сам ја мајка троје деце, три сина да имам, ја немам три сина, ја имам два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је исправљено, исправљено је то. Вероватно у току превода је грешка.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: То је нека забуна била, изгледа да и она не зна где се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да додате?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Немам ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања? Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих само да кажем да сведокиња Шурета она није рекла на ком месту је чула и видела сведокињу Петковић, није ни питана, тако да она није рекла да је ту испред пицерије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али каже да није то рекла, да није имала прилике, није жену ни упознала.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, само да кажем она далеко станује, само то да разјасним. Она није рекла где је.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Госпођо нисам имала ништа, ја сам била унутра, ја сам жена пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо, окрените се према микрофону, разумели смо, сувишно ми је било да Вас питам јер сте рекли да уопште нисте коментарисали.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, нисам је уопште видела и јако ми је жао што је нисам видела прошли пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можда ћемо се поновити али ево у две речи. Кад сте Ви чули за догађај у пицерији?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: То сам чула тек после неколико дана да се нешто издогађало, а шта се догађало уопште није јасно, жена пензионер и махом смо били унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од кога сте чули?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Од жена на улици, нешто је било, било, али да ли је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли питали своје синове шта се догодило?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нисам их ни виђала, нисам их виђала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте први пут видели синове после догађаја у пицерији?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Зоран ближе станује мени, код њега сам отишла и њега сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво питање, да ли знате кад је био тај догађај?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не знам, не знам тачно, не бих знала да Вам кажем тачно, у марту али тачног датума се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надовезујете се на питање заменика тужиоца «видела сам», јер питање је конкретно било након тог догађаја, ја Вас питам да ли Ви знате кад је био тај догађај?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не сећам се, знам да је било у марту, дал 27., 28., не сећам се датума.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питање је било кад сте видели синове први пут, после, па дал сте тада кад сте се видели са синовима причали нешто о догађају?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Они уопште никад ништа нису причали самном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А дал сте их питали?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Нисам ни питала јер знам да ми ништа не би ни рекли, рекли би шта се ти матора мешаш. Ето тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци, нема питања. Оптужени? Питања нема. Хвала Вам госпођо Петковић, трошкове доласка да ли тражите?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове?

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Не, не. Мени требају моја деца, јер сам стара и изнемогла а Зоран ми је овде на правде бога. Јесам ли готова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, хвала лепо.

СВЕДОК ВЕРА ПЕТКОВИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати молим вас Нишавић Милована.

Сведок Нишавић Милован?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има измена у Вашим личним подацима?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА НИШАВИЋ МИЛОВАНА

Са личним подацима као у списима, без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте у својству сведока, нисте дужни да сведочите обзиром да Вам је оптужени рођени брат. Да ли ћете се користити тим закониским правом или ћете сведочити?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Нећу, нећу. Сведочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Желите да сведочите. У том случају Ви сте дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Јесам.

Сведок упозорен, опоменут, изјави да жели да сведочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете у свему код исказа који сте у досадашњем току поступка дали?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто ново да додате?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Немам ништа.

У свему остајем код исказа у досадашњем току поступка, и немам ништа ново да додам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања. Изволите. Да ли имате госпођо Кандић. Питања нема.

Ви долазите из Крагујевца, трошкове превоза по овом мом извештају су 1.300,00 динара. Да ли тражите трошкове?

СВЕДОК МИЛОВАН НИШАВИЋ: Да.

Сведок тражи трошкове, исплатити сведоку 1.300,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо можете ићи. Нишавић Миомир.

СВЕДОК НИШАВИЋ МИОМИР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има измена у Вашим личним подацима?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Нема.

Са личним подацима као у списима без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте у својству сведока, обзиром да Вам је оптужени рођени брат, нисте у обавези да сведочите, то је Ваше

законско право. Да ли ћете се користити тим правом или желите да сведочите?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да сведочим.

Опоменут, упозорен, изјави да жели да сведочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том случају Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте у дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

Ви сте били саслушани, да ли остајете у свему код исказа као у досадашњем току поступка?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто ново да додате?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Немам.

Изјави да у свему остаје код исказа у досадашњем току поступка, нема ништа ново да дода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања? Нема питања, има питања, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само једно питање ако може, где се налазио 26.марта 1999.године, будући да је сведокиња Шурета рекла да га је видела?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Ја сам био мобилисан и значи у средњошколском центру, тамо где смо сваки дан били у средњошколском центру је била Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, били сте мобилисани, али да ли знате где сте се налазили у том моменту, то је питање.

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: У средњошколском центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте били, у центру?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питања? Нема. Добро, хвала Вам. Ви долазите из Трстеника, трошкови Вашег превоза су 1.400,00 динара, по овом мом извештају. Да ли тражите трошкове?

СВЕДОК МИОМИР НИШАВИЋ: Да.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 1.400,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо можете ићи. Хоћете молим вас позвати сведока Јаблановић Милана.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ЈАБЛАНОВИЋ МИЛАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Јаблановићу. Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јаблановић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Радољуба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Радим у Полицијској управи у Крушевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваше боравиште је у Крушевцу, јел тако?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која адреса?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Утанта 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је година рођења?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: 1972.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или Вашег неког блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле дужни сте да нам испричате све што знате о овом догађају, а Ви вероватно знате зашто сте позвани, јел тако?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам што сам позван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренемо ја бих Вас молила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Овај први текст?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тај први.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ:

Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама ишта познато о страдању, масовном страдању породице Бериша у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па тек пошто смо избегли нешто мало у медијима, у новинама сам прочитао значи, доле док сам био није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било, када сте чули први пут? Које године?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па сад, пошто смо избегли тамо, можда 2002.-2003., не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад сте први пут чули?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа да нам испричате о?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците у време од објављивања бомбардовања и непосредне ратне опасности, значи 23.марта, 24.марта '99.године, на којим сте Ви пословима?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја сам радио у Служби државне безбедности био сам запошњен крајем 2008.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '98., вероватно мислите.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: '98., пардон, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Значи крајем '98., и био сам референт у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте били у канцеларији?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Са средњом стручном спремом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Био сам са Мишком Нишавићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли само вас двојица били у служби ДБ-а у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Сувој Реци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците где вам је канцеларија била, да ли је била у згради ОУП-а?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте у згради ОУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте конкретно као референт радили, које су Ваше обавезе биле?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Канцеларијски посао, јављао се на телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте се јављали на телефон?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа више нисте радили? Да ли сте писали можда, да ли сте имали прилике да пишете неке извештаје, неке поднеске, нешто?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог типа. Ништа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где сте се налазили 24.марта '99., дакле питам Вас за моменат када је објављено бомбардовање?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, највероватније у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете мало да опишете како је то изгледало од тог момента од објављивања бомбардовања, да ли је било полиције доста, да ли сте виђали униформисана лица у Сувој Реци, где су све била та лица смештена, испричајте нам мало о томе?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па за то време било је полиције. Сама вест кад је објављено бомбардовање било је напето бре, не знам како да Вам објасним, није било баш све једно, и то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само гласније да Вас чују. Реците које униформе сте имали прилике да видите, какве су то униформе у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па полицијске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицијске?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве, зелене, да ли сте имали прилике да видите одређене неке униформе?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не, сем полицијских нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте Ви били у згради ОУП-а Сува Река од почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Чим је бомбардовање први дан, онда смо напустили зграду ОУП-а горе и прешли смо у Дом здравља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дом здравља?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми дакле имамо прво непосредну ратну опасност, јел тако, 23.марта, шта је то значило, да ли Ви то знате, шта је

то значило, дал је требало одмах да се измести станица или не, да ли Ви имате то неко сазнање?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Немам сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате сазнање. Ко Вам саопштава да треба да се измести полицијска станица? Како сте Ви дознали где ћете ићи, ко Вам говори?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: То су, чим се јавна била изестила доле онда смо и ми прешли доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи јавна?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел комплетна станица била смештена у Дому здравља?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па не знам, ја сам повремено доле свраћао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви само знате за то место?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је све био у Дому здравља, мислим да ли је то био старешински кадар, да ли је, која служба је била смештена?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па дежурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дежурна служба, а старешине, мислим на комадника, помоћника, где су они били смештени?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Највероватније јесу и они били доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли сте их виђали, да ли су ту били у Дому здравља?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Били су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још негде можда били, да ли је то једино измештање било или не?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па сад, било је још једно после тог измештања али сад не знам како да Вам објасним тамо у једној приватној кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где би била та приватна кућа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Где је била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, где, у ком делу Суве Реке?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Сад, близу центра је била једна чесма, сад преко пута те чесме, не знам како да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чија је то била кућа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то у центру Суве Реке?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па близу центра, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли гледано кад се иде према Призрену, према Приштину, где?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Према Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Призрену. Значи то су та два измештања за која Ви знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У то време реците ми молим Вас, да ли сте Ви имали неку униформу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали униформу? Да ли је Нишавић имао униформу или не, значи у то време, стално кад Вам кажем у то време мислим на време од почетка бомбардовања, од 24.марта?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, мислим да није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите шта Ви радите од тог момента, да ли сте у контакту, да ли идете у Призрен, да ли имате састанке?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па ишли смо за Призрен, е сад, датума не могу да се сетим тачно кад, али ишли смо чешће, значи у Призрен доле, ишо са Мишком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то, шта то значи ишо сам у Призрен, где идете, код кога идете?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Били смо доле, односно у Призрену доле у нашу службу где сам и пре радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли заједно са Нишавићем ишли код некога, конкретно?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја, ишли смо за Призрен, били смо у Призрену доле, значи ишли смо чешће за Призрен, а сад заједно, он је тамо присуствовао, дал је био на тим састанцима ја не знам, ја сам га обично чекао у холу или у колима. Тако да тим састанцима ја нисам присуствовао, да ли је био на састанку, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали прилике заједно да будете са њим на неком састанку?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не, ја нисам био оперативни радник, био сам радник са средњом стручном спремом и нисам присуствовао тим састанцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте онда ишли са њим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па није било баш безбедно да се оде у Призрен, па сам ето са њим ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као неко обезбеђење?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није обезбеђење него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато Вас питам, ако немате потребе да идете. Ви кажете ништа нисте радили због чега?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ишли смо заједно, ја и он смо ту радили заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша воља била да кренете?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па заједно са њим, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тих дана да ли сте имали прилике да видите да ли је некада обукао униформу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не сећам се то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неко оружје?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали од оружја?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја сам имао пиштољ и дужио сам аутоматско оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли је имао оружје Нишавић?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Службено, имао је пиштољ исто, а за дуго не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште та служба ДБ, је имала то одређено оружје којим сте се дужили или како је то ишло?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па одређено оружје, ми смо од магационера тамо који нас је задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел то значи да и пиштољ и пушка је оружје којим се ви задужујете у служби?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да, ја сам са тиме био задужен, за друге не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли имали прилике да видите Нишавић шта је имао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам имао прилике, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић каже да је носио аутоматску пушку, пиштољ и имао је задужен хеклер али га за време рата није носио.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Могуће је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали прилике да видите да ли је носио хеклер?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали хеклер?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте даље, шта се дешава, одлазите, идете кажете на те састанке, Ви сте у колима, Нишавић иде, јел нешто коментарише, јел говори, јел се нешто дешава?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисмо коментарисали ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците тих дана, да ли се нешто дешавало у Сувој Реци, да ли сте имали прилике да видите нешто необично да се десило?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте видели?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке паљевине?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Паљевине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте видели да су неке куће биле запаљене у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па тек пошто смо, кад смо избегли тад сам видео да су неке куће биле упаљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек кад сте избегли?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за овај временски период марта месеца 1999?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па доле док сам био у граду нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду ништа нисте имали прилике да видите? Овде кажу неки сведоци да су биле паљевине, да су гореле неке куће, Ви нисте то видели. Да ли знате, да ли сте чули уопште нешто о исељавањима Албанаца из Суве Реке и уопште да су се исељавали из околине?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите неку колону, да ли сте то имали прилике да видите?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то нисте видели? Да ли Ви знате како је била полицијска станица уочи бомбардовања обезбеђена, где су била обезбеђења, да ли Ви то знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, то нисам, од како је бомбардовање било, значи сад мост, имало је више моста горе значи према станици нисам ишо, јер није било безбедно да се иде горе и онда горе нисам, значи једино кад смо избегли тад сам прошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није познато везано?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: За то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште нешто знате везано за извештаје, да ли је Нишавић сачињавао неке извештаје, достављао писменим путем или, да ли то знате нешто?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате о томе?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неке заједничке акције са полицијом у смислу, ево конкретно да Вам кажем. Типа претреса неких станова, кућа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте имали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Од кад сам ја почео у ту службу да радим, не, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марта, априла, маја '99?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то? Не сећате се или не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, па јесте ли ишли или нисте?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Репановић Радојко?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали тих дана од објавиљавања бомабрдовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали Јовановић Ненада?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Видео сам и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Да ли познајете ко је Папић Рамиз?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Познам, познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Био је полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате којим пословима се бавио?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Чукарић Слађан?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Чуо сам за њега али не знам, можда смо се овако и срели, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да чујете да ли је имао неки надимак?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Мирослав и Петковић Зоран?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Њих знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Петковић Мирослав?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Верујте ми не знам које обавезе је имао он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Верујте ми не знам шта је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта је?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам га као личност овако, али шта је радио, на којим пословима је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Петковић Зоран, да ли знате ко је он?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био у то време, марта месеца '99., да ли сте имали прилике да га видите, да ли је био у некој служби, да ли је био у униформи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли га виђали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па јесам, виђао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте га виђали, јел га видите у цивилу, у униформи, како га видите?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ваљда је био у цивилу, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Чегрове?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су то Чегрови?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: То је одред ваљда из Ниша који је био доле, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су они били?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајци. У којим униформама су били, где су одсели, да ли знате где сте их виђали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Е, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неку радио-станицу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Нишавић?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Мислим да јесте, верујте ми не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта конкретно, јесте ли имали нека средства везе, Ви?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали нека средства везе, средства комуникације?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам, нисам имао, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уочи бомбардовања, дакле уочи бомбардовања да ли сте имали нека лица, задржана лица, да кажем или у притвору или да су задржана ради неког саслушања, да ли сте Ви имали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од почетка бомбардовања, дакле тих дана, марта месеца, да ли сте имали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Абдулах Ељшани?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви живели у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па од рођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте познавали њих?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па верујте ми, прошло је девет година, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете уопште некога од породице Бериша?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога? У списима постоји једна службена белешка, службена белешка је сачињена дана 21.априла '99.године, и ту стоји, у тој службеној белешци да је дана 21.04., патрола у наведеном саставу, као у патролном листу, да су били укључени са радницима ОКП Нишавић Мишко и Јаблановић Милан, да је извршен претрес куће власништва Џевдед Кући из Суве Реке, у улици Цара Душана и да је том приликом пронађен сателитски телефон са комплет опремом где је извршен увиђај од стране радника крим.техничара Јовановић Тодора. Телефон је предат ОКП као и документација. Па ме сад ово интересује, зато сам Вас питала имајући у виду ову службену белешку, да ли сте некада били, Ви кажете да нисте били?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Шапић Јаблан?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Вероватно сам, шта је он полицајац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па не могу сад по имену и презимену да се сетим, ко је био не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се ко је то?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате ко је Лалић Небојша?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ни њега не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам предочавам ту службену белешку су сачинили Шапић Јаблан и Лалић Небојша где стоји Ваше име и име оптуженог Нишавић Мишка, да сте заједнички ишли у претрес, Ви кажете то није тачно?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није тачно. Није тачно јер нисам ишао уопште, нисам био надлежан да идем ја у тим претресима, јер нисам био оперативац, био сам радник са средњом стручном спремом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић каже да у то време од почетка бомбардовања практично никаквог посла и није било, јер су све везе биле прекинуте, па Вас сад ја питам, да ли евентуално то значи ако у том моменту за службу нема тих послова који су се до сада обављали, да ли сте се Ви прикључивали неким другим службама?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић каже да је тих дана од почетка бомбардовања носио униформу ради своје безбедности, а колико се сећа и Ви сте тих дана такође били у униформи? Ја Вам само то предочавам да Ви прокоментаришете.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Верујте ми ево девета година како је прошло, стварно се не сећам, можда смо и због безбедности носили униформе. Стварно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, постоји могућност?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Постоји могућност, али кажем девет година је прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци да ли је постојала још нека породица Јаблановић?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте Ви, јел' тако и Ваш отац?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја, па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ми реците да ли познајете сведока «А»?
немојте говорити његово име и презиме, погледајте сад ћете добити
фотографију, погледајте ту фотографију. Не морате фотографију,
погледајте име и презиме, после ћемо фотографију. Да ли знате? Молим
Вас само немојте да читате његово име и презиме јер је заштићен
сведок.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Сведока «А» познајем. Знао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја мислим да је био у резервном
саставу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас зато што је на питања адвоката Игора
Исаиловића 06. децембра 2006. године рекао да присећа се ко је све био
при утовару неких лешева и адвокат је поставио питање да ли је било
неких пензионера. Он каже Јаблановић, Јаблановић, па је онда почео као
да ређа. Е сад Вас ја питам у то време Ваш отац на којим пословима је
био и да ли је био он пензионер?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Он је био пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер је био? Како се пензионисао? На
којим пословима је претходно радио?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Био је у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицији?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте, с тим што се деведесетих
година, деведесет и не знам које године пензионисао се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви можда имали прилике да
разговарате са Вашим оцем? Да ли Вам је он нешто рекао да је чуо? Да
ли сте имали прилике да било шта чујете везано за ово што нам је сведок
«А» овде изјавио?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Јовановић Сава, ја Вам опет ово
предочавам, мислећи ако могу да Вас подсетим да ли сте уопште нешто
чули, он такође каже да је видео бившег полицајца Јаблановића и да су
били у близини Занатског центра. Да ли знате ко је Јовановић Сава?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он спомиње. Значи Вама то ништа није
познато? Ви нисте имали прилике да чујете од оца било шта?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Јашар Бериша?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули никада?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам Јашар Бериша, то су имена, не могу ја сад, доста је њих било са тим именом. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на бензинској пумпи? Ко је радио?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: За време рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, од почетка бомбардовања тих дана? Ајмо пре рата, ко је радио пре рата?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, радили су претежно Албанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел' знате ко је, рецимо марта месеца јесте ли имали прилике да видите неког на бензинској пумпи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Тога се не сећам. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не сећам се, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Да ли знате ко је Бобан Вуксановић?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он у то време био?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У то време он је био директор Дома здравља у Сувој Реци, а уједно је био ваљда у штабу, командант града, шта ли је био, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега виђали тада?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Повремено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повремено? Да ли је био у униформи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Мислим да јесте, мислим да јесте. Значи, ја опет кажем не сећам се, девет година је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки ауторитет?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па био је у граду, ван града ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули тих дана да је било неко убиство у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули? Да ли је било пуцања по Сувој Реци у граду?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па било је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, да ли Ви чујете, Ви живите ту? Да ли чујете, да ли сте виђали? По Вама како Ви говорите као да ништа није било, ништа се није дешавало у Сувој Реци, било је све мирно? Овде нам сведоци кажу да је било пуцања, да је било убистава?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Чуо можда јесам зато што је пуцање било а убиство нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за убиство Богдана Лазића?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам, чуо сам, то је било пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, 22. марта?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам датум верујте али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је ико од Албанаца тих дана страдао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам ништа није познато? Да ли знате нешто да ли је постојала Територијална одбрана у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не сећам се, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Да ли сте чули ко је «Манекен»?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: «Манекен»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па сад не знам тачно како се, мислим да је Новица, нисам сигуран да се зове Новица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У војсци тамо је био при војном, војну функцију је обављао, а шта је обављао стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Ђорђевић Новица?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђорђевић Новица?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ђорђевић Новица? Јел' можете нешто ближе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули? Само Вас питам да ли сте чули?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: За име јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Вељковић Велибора?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Вељковић Велибор, шта је био полицајац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па сад по имену и презимену не могу сад да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, кад сте говорили о овој дислокацији ОУП-а, Јовановић Ненад он је помоћник командира, јел' тако? Јовановић Ненад је прво овако објаснио – да је прва дислокација била у згради

преко пута полицијске станице, дакле, преко пута Ваше зграде гледано кад се иде према Приштини, да је ту била једна приватна кућа и да је ту било прво измештање. После те куће измештање.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Извињавам се, само не преко пута полицијске станице. Није преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас седите, немојте ме прекидати. После тога измештање је било, да ли је колико дана или не знам кад ми је прецизно то речено у Дому здравља. Значи прво је ту, па Дом здравља, па Шумско газдинство, па онда опет једна приватна кућа која је у центру Суве Реке. Претпостављам да је то она Цара Душана, јел' тако у том делу? Е сад ја Вас питам, зато сам Вас питала да ли знате где је то било прво? Ви кажете Дом здравља?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја за ту локацију горе не знам. Горе значи нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је чак ту и обележио на овој, ево погледајте тачно је обележио првобитно. Тачно је што Ви хоћете то да кажете, он је после дао други одговор јер час говори овако, час говори онако, али он је обележио. Ево имате прилику овде да видите ову скицу Суве Реке, односно авионски снимак Суве Реке где тачно стоји да је прва дислокација била на путу према Приштини, преко пута полицијске станице, али у том смислу је и говорио нешто сведок Ђокић Горан да када је почело бомбардовање да су они преко пута трчали према до неке куће па се враћали, па кад је био сигнал за опасност тако да Вас ја питам само да ли знате? Ви не знате за ту?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја за ту локацију не знам. Нисам ишао горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која је? Рекли сте да не знате за ову приватну кућу чија је била?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли знате да ли је била српска кућа, албанска кућа? Чија је то била кућа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Сигурно је била албанска јер у том делу су већином биле албанске куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је Јовановић спомињао амбасадорова кућа. Да ли Ви знате ко је то амбасадор?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: То је највероватније та кућа где је после Дом здравља измештен у ту кућу али тог човека не знам. Значи, причало се да је амбасадор био својевремено али ко је тамо не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам ништа није познато? Да ли знате Винарски подрум, Метохија вино, јел' тако, Винарски подрум, да ли је ту било полицајаца од почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам. Не знам, ја Вам кажем значи, чим је бомбардовање било горе нисам ишао јер није било безбедно и нисам имао потребе да идем горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли где је био звоник?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите да ли је било страже на том звонику?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ништа нисте видели?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам ишао горе, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је Ваш стан? Ајде кажите онако приближно где сте Ви становали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Поред Дома здравља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поред Дома здравља?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ту, ја бих рекла ту је одмах преко пута и Винарски подрум, јел' тако? Колико има, колико је удаљено?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Винарски подрум је километар и јаче удаљен где сам ја становао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види се?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То би било све. Изволите питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Јаблановићу, само пар питања.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Може.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је у згради полиције била нека просторија за притварање људи, да се држе притворени људи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Било је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тих дана био неко ту притворен?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам. Не знам, јер ја нисам био ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад кажем тих дана, мислим тих првих дана почетком бомбардовања? Како нисте били ту? Били сте ту, тих првих дана кад је почело бомбардовање?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, нисам био горе, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да знате ко су «Чегрови», а да ли сте знали ко је њихов командант?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, не именом и презименом него ликом да ли сте човека некад видели?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да долази у зграду полиције?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никад?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам ни ко је човек, чуо сам само у медијима где смо ми његово име и презиме чули, овако не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, тамо из тих дешавања у Сувој Реци? Он је тамо од 1998.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам га видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је у Сувој Реци било каквих јединица ОВК? У Сувој Реци, у месту Сува Река?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па било је сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не било их је сигурно, него да ли Ви по Вашем сећању најбољем и знању и као ето припадник ДБ-а да ли знате да ли их је било или није било? Ако јесте, онда је следеће питање да ли имате представу неку колико их је и какве су то јединице, која бројност, где су били стационирани?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па такву информацију не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Те информације ближе не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Са Нишавићем сте тамо на том терену. Да ли сте имали доушнике међу Албанцима?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам. Ја сам радник у канцеларији, нисам био оперативни радник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте упорни у томе «ја сам радник у канцеларији, ја сам радник у канцеларији». Шта је Ваш посао? Шта Вам је посао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У канцеларији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па шта значи то?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У канцеларији сам радио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад кажете у канцеларији сам радио, ја Вас питам шта сте радили у канцеларији? Какав Вам је то посао у канцеларији? Разумете?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јављао се на телефон евентуално и кажем да сам крајем 1998. године почео да радим. Значи, малопре бомбардовања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате да ли је тих дана, тих првих дана ту у Сувој Реци било каквих сукоба у самом месту Сува Река између ТО и ОВК? Између Територијалне одбране и Суве Реке и ОВК?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли чули за тако што? Нисте?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још нисам Вас питала. У то време како је Нишавић изгледао? Опишите га мало?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Помањег раста, пунији мало, бркове је имао, смеђ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је била смештена нека мисија, рецимо конкретно Мисија ОЕБС? Да ли знате где је била смештена?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Мисија ОЕБС? Не знам, не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули уопште?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам да је била доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где доле?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Они су били смештени, то се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је Мотел «Бос»?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то био мотел?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Чији је био не знам. То су три брата ту, чије је не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли одлазили у мотел?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Да ли знате да је уопште неко био смештен неко у том мотелу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рођени сте 1972. године у Сувој Реци, односно Приштини, али кажете цео живот сте живели у Сувој Реци? Где сте у школу ишли?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У основну школу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У основну школу у Сувој Реци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Сувој Реци? Где је та школа била?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Сувој Реци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где у Сувој Реци у односу на полицијску станицу? Да ли је то близу, далеко?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па доста даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Доста даље? А где сте становали, тај Дом здравља кажете поред Дома здравља, колико је то далеко од полицијске станице?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па има километар и јаче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је школа далеко од Ваше куће где сте становали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па близу, стотинак, двеста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то била једина основна школа у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Једина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли у ту школу ишли и Албанци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знате како, овамо где је школа после, значи пре рата. Док сам ја ишао у школу ишли смо заједно значи и ми и они, а после тога се ваљда то поделило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам за вас?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: А за нас јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали пријатеље међу Албанцима из основне школе?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ретко сам се с њима дружио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли постоји неки посебан разлог?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не, није постојао разлог, него.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нега?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Имао сам своје друштво с којим сам се дружио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А које је националности било то Ваше друштво с којим се дружите?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Били су Срби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Вас питам ја сад поново. Да ли је постојао неки добар разлог за то или?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не, није постојао него нисмо имали никакву комуникацију са њима и то дружење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате неко име, неког Вашег школског, да кажем, пријатеља или познаника из основне школе?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја сам презиме заборавио, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био неки Бериша међу њима?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па сад кад кажете Бриша то је, њих је било доста под тим презименом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви неког познавали Беришу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па сад 9 година је бре прошло, још поготово из школе 20 и кусур година, стварно се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у Призрену сте ишли у средњу школу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која је то средња школа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Средња техничка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту било Албанаца?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел' било Албанаца из Суве Реке?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Можда је било, ја их нисам познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте радили након што сте завршили средњу школу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Након што сам завршио средњу школу био сам у фабрици «Балкан», радио сам као радник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли служили војску?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Македонији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у фабрици «Балкан» било Албанаца запослених док сте Ви радили?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Кад сам ја радио није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није? Како сте ишли на посао кад сте се запослили у ДБ-у?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ишао сам пешака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали ауто?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Имао сам свој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте сипали бензин?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Сипао сам на пумпи у Сувој Реци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли има једна пумпа у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Једна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Епа сад Вас питам исто што је и суд питао, ко је радио на тој пумпи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам. Доста њих је радило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли некад попричали са неким од људи који су радили?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам обраћао пажњу, сипао сам гориво и продужио својим обавезама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел нисте с њима причали зато што су Албанци или зато што иначе никад не причате са?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не, не што су Албанци него нисам имао никакву додирну тачку сад да бих ја са њима нешто причао. Сипао сам гориво, платио сам и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте хлеб куповали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У продавници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете да их опоменете да не добацују окривљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је радио у тој радњи где сте куповали хлеб?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Радио је Бобан Митровић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па како његово име знате, а име овог што је радио на пумпи не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па није ме интересовало његово име.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А зашто Вас је интересовало име овог ко је радио у радњи са хлебом?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па њега знам. Ту сам чешће трговао код њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико година сте сипали бензин на тој пумпи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, он је рекао да не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја питам колико година је сипао бензин. То ништа није рекао ни да зна, ни да не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али он не зна ко је био на пумпи, смењивало се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја га питам колико година је сипао на тој пумпи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте одговорите колико година?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Колико година? Једно три године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Три године? А ко је радио на пумпи после 26. марта 1999. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он не зна уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте Ви да одговарате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, он уопште не зна тих дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекао је да су радили Албанци, то је рекао. Сад га ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете конкретно да питате за 26. кад ни у једном тренутку није споменуо 26. Он уопште не зна датуме, не зна који је дан када шта било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је радио некад неки Србин на тој пумпи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја не знам да је неки Србин радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли сипали после 26. марта бензин на тој пумпи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: То је датум везан?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је датум везан за убиство у пицерији.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, нисам горе ишао. Кажем да нисам горе пролазио од како је било значи нисам ишао горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где нисте ишли горе?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам ишао према станици од моста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ишли на пумпу питам Вас?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, сво време рата нисте ишли на пумпу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па где сте сипали бензин?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам возио кола.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли ишли у Призрен?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Призрен јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте ишли у Призрен?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Колима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте тај бензин сипали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па у Призрену доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то постојао неки разлог да не сипате у Сувој Реци, него у Призрену? Шта је разлог?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па верујте ми не знам. Значи, доле смо за Призрен ишли увече да сипамо гориво.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте полагали возачки испит?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Сувој Реци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој школи?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У ауто школи «Семафор».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је држао ту школу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Друштвена је то школа била, при Општини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли има та ауто школа неке везе са породицом Нишавић?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А питао Вас је суд, па сте рекли то су три брата. Нисте нам рекли презиме та три брата ко је држао хотел «Бос»?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нишавић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то Вас пита суд. Немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) – Интересује ме да ли је обављао неке оперативне послове он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли зна да је радио нешто Нишавић? Шта је радио? Да ли зна да је био рањен?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам то да је био рањен.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је знао шта је радио Нишавић, да ли је имао неке везе, јесу ли долазили неки људи ту?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Кад, у ком периоду, не знам шта?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У ком периоду – 1999. године, пролеће, пре бомбардовања и у току бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам разумео питање, можете ли поновити?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је, мислим ДБ, били сте у ДБ-у знате шта ради ДБ, да ли је имао неке људе, неке сараднике, да ли је имао нека обавештења? Да ли је добијао нешто? Да ли је долазио неко из Призрена?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па шта знате о том раду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не зна ништа. Он не зна ништа. Радио је у канцеларији и то му је одговор. Не можемо га сад.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, а шта је радио у канцеларији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна. Радио је у канцеларији, референт. И на моје питање шта референт ради, ништа нисам добила, никакав одговор. Па шта референт ради?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мало му сугеришете јел' тако? Немојте Ви уопште да добацујете. Изволите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је имао неки, да кажем, неки уписник, неки именик, нешто, било шта? Да ли је у тој служби?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: То не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је рекао да се јављао на телефон. Па ево ја питам ко је звао на телефон док су били у згради полицијске станице?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јављао сам се пре рата. Значи, после рата нико није ни звао, а пре рата значи телефони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите после рата?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па кад је кренуло бомбардовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако кажите. Морамо да будемо прецизни.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јер смо били измештени и онда се нисам јављао, а пре тога значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је објављено бомбардовање? Добро. Значи, уопште се више нисте јављали? Па да ли је био телефон у Вашој канцеларији?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања? Био је? Уопште није се нико јављао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Од почетка рата нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко звао па се он није јављао или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како би се јављао ако телефон не звони? Да ли има још питања?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: На питање судије Крстајића да ли је почетком рата неко лице било притворено у полицијској станици, Ви сте одговорили «нисам био горе». Хоћете нам то објаснити шта значи нисам био горе?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Од почетка рата?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам био у станици горе, не знам.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А где сте били?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па већином сам био кући у стану, мајка ми је била болесна, већину времена проводио сам доле.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: До кад је трајало то да сте били у свом стану?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па сад повремено сам свраћао, не знам, не могу да се сетим сад до кад.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Где сте повремено свраћали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Молим?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Сад сам Вам цитирао одговор. Значи, на питање судије који сам Вам рекао одговорили сте «нисам био горе». Сад на моје питање где сте били кажете «био сам код куће, код болесне мајке». Питам Вас колико је тај период трајао од када сте били кући код своје мајке до периода кад сте негде почели да идете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али повремено је долазио.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А да. А где сте долазили? Ја Вас то прво питам. Где сте од из куће своје колико је то трајало да сте били само кући код мајке да нигде нисте излазили?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја стварно не разумем то питање. Ја сам објаснио пре тога ово што сам рекао. Значи, кад је кренуло бомбардовање, значи горе у станици, значи у станици полиције горе нисам ишао.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим вас сад сте ми рекли да сте били код мајке у стану. Колико дана нисте ишли горе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то, где? То сте исто одговорили. Упорно покушава бранилац на то да Вас наведе да кажете. Рекли сте да је била измештена, ево сад сте поновили. Нисте сигурно чули. Измештена и рекли сте и где у Дому здравља?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Дому здравља јесте. Ја сам доле повремено.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ма ја Вас питам колико дана нисте ишли нигде? Кад сте задњи пут били у станици?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Пре бомбардовања.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Пре бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Кад пре? Колико дана пре бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па до самог дана од кад је.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Кад је бомбардовање било, ајде реците?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам датум стварно.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Шта је за Вас бомбардовање, то ми реците? Јел' падање бомбе бомбардовање?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Значи, кад је пала прва бомба на Суву Реку, реците?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам, не сећам се. Не знам датума.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па како онда знате кад сте били задњи пут у станици?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам до бомбардовања били смо горе. Значи, од кад је кренуло бомбардовање.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: До бомбардовања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна датум само.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не сећам се датума кад је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате да је објављено?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па добро, колико дана нисте ишли уопште на посао од бомбардовања? Да ли можете да нам кажете?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Како мислите на посао нисам ишао?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па лепо, рекли сте, малопре сте рекли био сам све време са болесном мајком у стану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не све време, повремено је долазио.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Повремено? Шта значи то повремено, реците?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Значи повремено.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Јесте ли Ви примали плату за посао који сте радили?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па шта сте радили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сад упорно?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па не, не, молим Вас немојте.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па радник био сам, радник у МУП-у службе.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само да Вас питам. Да ли Вас везује државна тајна или пословна тајна да нама нећете да одвде одговарате или Вас не веже? Јесте ли ослобођени тога?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па не везује ме. Радио сам канцеларијски посао.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ајде реците нам шта, у чему се састојао тај Ваш посао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па ништа у канцеларији.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И шта седите и ништа у канцеларији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је јављао се на телефон. Немојте инсистирати, сви смо инсистирали на томе, он неће да каже. Очигледно да не сећа се, не зна.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим Вас, зато га Ви питате о неким подацима којих се наводно сећа. Ја хоћу да утврдим шта и кад је то било, чак ни тога неће да се сети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се. Сад ја не могу баш да тврдим да ли неће, али не сећа се.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ако сте ишли повремено, шта значи то повремено да ми кажете, на посао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Недељено колико пута сте ишли? У току недеље да ли идете сваког другог дана, па ту у станицу?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не у станицу, него на посао кад је почео рат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На посао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Очигледно се не разумемо. Значи, за време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Значи, штаб је био измештен доле у Дом здравља и ја сам се, сваки дан сам морао да идем на посао, јављао сам се доле. Е сад што сам ја у периоду ишао кући, значи да видим, пошто ми је мајка била болесна, значи било је 15, 20 минута, пола сата био сам какво је стање и враћао сам се, значи ишао сам поново горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то штаб? Који је то штаб?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није штаб, него ко је дежуран тамо у полицијској управи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо је била дежурна?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. Реците ми на овој слици да ли може да му се предочи ова слика где се налазила та кућа где је била измештена после станица? Суве Реке тај авионски снимак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућа?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, не, авионски снимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно претходно? Претходно што смо показали. Ево погледајте ову у колору. Ево погледајте њу, можда ће Вам бити јаснија?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ајде вербално нека нам опише?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Отприлике негде. Да вам објасним?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Објасните нам.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Чесма је једна била у центру, значи преко пута те чесме, ту је био смештен тај.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Близу ког објекта већег? Јел' то који пут, где, како се скреће?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Значи, према Призрену с десне стране.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Према Призрену? Колика је била та кућа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Како мислите колика је била кућа?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па колико има просторија?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па нисам улазио.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Нисте улазили у просторије?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Рекли сте колико просторија има. Ја сам у тој просторији где је била дежурна служба. У другим просторијама нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате где је био магацин? Да се само надовежем да ли знате где је био магацин? Да ли је комплетна полицијска станица била у Дому здравља? Јел' то знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам да је била цела. Ја знам да је дежурна била доле, а сад где је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате само за дежурну да је била? Добро.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Кога сте још виђали у тој згради кад сте прешли?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У којој згради?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: У тој згради, у кући?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У тој кући, па ови који су радили у дежурној служби у полицијској управи, у полицији.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само дежурну службу?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Никог другог из полицијске станице нисте виђали више у тој згради?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па не, виђао сам и старешине.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па јел' цела полицијска станица била у тој згради? Значи, дежурна служба и све службе су биле ту или нису?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па нису све, само дежурна служба и старешине и полицајци. Ове друге службе нисам виђао, не знам.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Шта за Вас значи полицајци то кад кажете?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Полицајци, радници.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Дежурне службе или и други полицајци који раде?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па дежурне службе.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И ту је била ваша једна просторија?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А где је Ваша била просторија?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па нигде, ми смо ту само свраћали.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: У коју просторију сте Ви свраћали ту?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па ту где је била дежурна.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Значи, Ви нисте били измештени са полицијском станицом у тој кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте га збуњивати. Он је рекао да је био у Дому здравља. Да ли сте уопште били у тој приватној кући?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Свраћао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само свраћали? А код кога свраћали?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја се извињавам судија молим Вас. Он није рекао, не, не, он је рекао прво смо били, да слушамо транскрипт. Прво је рекао били смо у Дому здравља, после смо у приватној кући, да је био измештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А онда га ја сад питам где је био у приватној кући? Дошли смо до тога да није био у приватној кући. Према томе, ништа га ја не збуњујем. Питам га.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Рекао сам да је дежурна била измештена тамо, ми смо у администрацији били.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А где сте Ви били у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је у центру на моје питање. Да ли сте Ви уопште слушали? И ја сам га питала. Он је био у центру.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: У ком центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру рекао је, кад се иде према Призрену.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па то је та кућа, сад каже да није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже, првобитно је рекао. Значи, на поновљено питање он каже не знам.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не. А ја питам то што је повремено свраћао судија сад у ту кућу, где је он био, где је његова канцеларија била у то време?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам био у канцеларији у то време.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па где сте радили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нису радили.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам радио.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па како си знао где ће да ти буде шеф?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па ту смо се виђали.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А да ли си уопште долазио? У Дому здравља да ли сте уопште имали канцеларију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у близини мост неки?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Та кућа јел' близу моста?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Близу моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту нека апотека? Да ли има ту неке апотеке?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Сад се не сећам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Добро.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли је у Дому здравља имао канцеларију?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Дому здравља јесам. Имали смо једну просторију.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: (бранилац опт. Нишавића) – У деташману Службе државне безбедности у Сувој Реци у време када сте Ви радили, да ли је било још запослених осим Вас и Нишавића, у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У Сувој Реци није. Био је један радник из Призрена, сад не знам да ли је био код нас или је само на испомоћ долазио.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Је ли долазио редовно или повремено?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Повремено.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Ко је од вас двојице био задужен за телефоне? Питам јасно, ко је био задужен за телефоне? Не да подиже слушалицу кад га зове жена од куће или неко из града, него ко је био задужен? Бићу још конкретнији за прислушкивање разговора, снимање разговора и тако?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: То не знам.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли је тако нешто рађено у том деташману?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Није.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Јесте ли сигурни?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Хвала.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли је Служба државне безбедности саслушавала грађене и прикупљала информације од грађана?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Пре рата мислим? Мислим да ли сте можда некад били присутни кад су вођени такви разговори?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Немам више.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Рекли сте да познајете сведока «А». О каквој личности се ради и да ли је склон алкохолисању, пијанству и сличним стварима? Да ли Вам је познато да се опијао у младости и тако даље, тих дана?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам га овако, познајем особу али да ли је пио то не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Колико дуго сте радили у Служби државне безбедности?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Крајем 1998. године, не знам колико је то, пар месеци.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Колико дуго?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је пар месеци.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Пар месеци.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Само пар месеци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па да, значи крајем 1998. сам почео да радим у тој служби.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли Вам је познато да је служба вршила одређене безбедносне процене, пошто сте радили у канцеларији?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: (бранилац опт. Петковић Мирослава) – Сведок нам је рекао да није било безбедно кретати се Сувом Реком. Само нека нам каже који је то био период, да ли је то било пре бомбардовања, за време бомбардовања, после бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: За време бомбардовања.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: А пре тога?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па и тад исто није било безбедно али смо пролазили.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: А због чега није било безбедно?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па није било, десило се убиство, Србина убили онда, све је било другачије.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Реците и да ли сте се ви знали међусобом Срби који су живели у Сувој Реци, углавном?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па углавном знали смо се.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: А зашто сте се знали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Како зашто смо се?

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Зашто сте се знали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па знали смо се, виђали смо се.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли вас је било пуно, мање, више?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па зависи с којим друштвом сам се дружио. Знао сам их више, они са којима се нисам дружио нисам знао.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите опт. Репановић?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добар дан господине Јаблановићу. Имао бих пар питања. Ја ћу прво да Вас питам да ли си ти био овлашћено службено лице у Служби државне безбедности?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам био овлашћено службено лице.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли то значи да ти као референт ниси имао право да вршиш претресе, привођења и шта ја знам такве службене радње?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сугестивно питање да ли то значи да ниси. Да Вам кажем сигурно да је то ушло и да је регистровано, али то је сугестивно питање. Не можете тако. Више пута сам Вас опоменула.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам прво питао да ли је овлашћено службено лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја верујем да Ви знате да постављате питања. Ви врло сугестивно крећете. Не можете да ли то значи да нисте били, не можете тако.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам га прво питао да ли је овлашћено службено лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да ли то значи. Не можете тако.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја мислим да сам га прво питао да ли је овлашћено, чим је одговорио да није овлашћено зато сам га питао ово питање овако, значи не бих га питао сигурно да је рекао да је овлашћено службено лице, не бих га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите даље.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сад Ви цените како хоћете то. Нисам имао намеру неку да. Следеће питање. Да ли сте Ви познавали доста полицајаца доле док сте били у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесам.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Питање гласи: Да ли си било када, од било којег полицајца чуо да сам ја издавао некакву наредбу или давао некакве задатке да се врше убиства, да се врше паљевине и шта ја знам што се тиче неке незаконите радње у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисам никад чуо, од никог.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ти мене довољно познајеш, јел' тако?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли можда знаш пред сами рат и за време рата, осим службених возила, да ли сам возио још неко возило?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Мислим да је била «Опел аскона».

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли можеш да се сетиш боје?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Црвене.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала. Да ли има још? Изволите Нишавић?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја ћу једно два питања само, пошто председница је већ рекла око униформи. Рекао си не сећам се јесте или нисмо, зато те још једном питам, ја знам шта сам изјавио овде и председница Вам је рекла шта сам рекао. Тих дана да ли смо повремено облачили униформе шарене, војне, без капе? Сети се, значи првих дана оно?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па као што сам рекао судији можда јесмо, кажем не могу сад да се сетим. Сигурно ради безбедности можда и повремено облачили, стварно не могу да се сетим.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Добро то требаш конкретније јер да би били веће, пошто ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволила сам Вам питање, дозволила сам да поставите то питање, мада је он искључиво рекао да униформе нисте носили, али кад сам предочила Ваш исказ онда је рекао могуће. Према томе дозвољавам, али немојте понављати више питања.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Не, желим, желим да то конкретизује, јел' немогуће, не може да се не сети. Молим те мало се сећај боље јер ово је веће, а мени се овде одлучује, немој не сећам се, нисмо радили у зем.задругу, него смо радили у Службу државне безбедности. Значи, молим те да се мало више сетиш око тих ствари. Исто још једно питање око одласка у Призрен. Првих дана смо ишли за Призрен?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесмо, рекао сам ишли смо за Призрен, а датума се не сећам.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Добро, датума не можеш сигурно да се сетиш није од тебе било зависно, али првих дана смо ишли. Исто да објаснимо око његовог посла, одласка на посао, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте објашњавати. Само му поставите питање. Нема потребе да објашњавате.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Јесмо ли се сваки дан ја и ти виђали кад си долазио на посао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када? Пре или?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја говорим све у току рата, пре рата је морао да долази на посао, мислим од почетка рата сваки дан, јер ти си морао да долазиш на посао?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесмо, виђали смо се.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Јесмо ли се ујутру виђали?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесмо.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Јесмо ли ишли увек заједно?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Већином јесмо.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: А где си могао ти да будеш кад ја нисам ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у колима. Немојте понављати.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па знам ја у колима, у колима је то било у Призрену, него у Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци? Добро. Ја сам мислила да мислите за Призрен. И тамо је повремено одлазио. Све понављате.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Он је говорио да му је мајка болесна и ишао је да обилази мајку јер ми нисмо имали послове као што каже он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте рекли, не каже само он.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: И мој начелник, начелник Савић је рекао кад је сведочио да ми нисмо радили у току рата зато смо и где смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте радили?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Зато да питате начелника Савића који ништа не зна шта смо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите? Поставите даље.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Значи око тога, око оружја је рекао за пушке аутоматске то је рекао, не знам шта још је ту битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ово што сам сад предочила, ову службену белешку чули сте. Да ли је Вама то познато, да ли сте Ви били некада?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па то је, сад не могу датума, сад не знам који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла сам 21. априла да је Шапић?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: 21. априла јесте одузет је сателитски телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно, а да сте Ви били у тој патроли?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па то је поред чесме ту ја мислим да је било то ту и да су они дали. Можда су они и написали, он је написао белешку сигурно да смо ми били ту јер је то дао нама. То је ту било, сад

не могу тачно да се сетим али је било знам, као случај знам да је то, али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим Вас. Он не каже тако, него каже са ОКП радницима Нишавић и Јаблановић били сте. Сад ћу да вам прочитам само да пронађем ту службену белешку, негде сам је овде затурила. «Дана 21.04. патрола у наведеном саставу као у патролном листу били смо укључени са радницима ОКП Нишавић Мишко и Јаблановић Милан, где смо том приликом извршили претрес куће власништво Џевдет Кучи, из Суве Реке у Цара Душана и том приликом смо пронашли сателитски телефон». Да вам не читам даље, то сам већ прочитала. Дакле, значи, он каже да је то била патрола где сте Ви били укључени, а сад је следеће било моје питање, пошто сте и Ви сами рекли да у то време нисте имали неких обавеза, нисте имали посла, све је стално. Да ли сте Ви били прикључени ОКП? Ето конкретно да Вас питам? Одговорите ми конкретно. Немојте, хоћу конкретно да ми кажете шта је то ОКП, ајте реците ми шта је?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па то је при јавној безбедности, није при нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, Одељење криминалистичке полиције. Да ли сте ви прикључени њима?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па они нису имали то уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно да нису имали, СУП је имао. Ја и не говорим о томе.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па ни СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СУП Призрен молим вас, ОУП не. СУП Призрен је имао. Ја Вас питам да ли сте евентуално, пошто сте, мислим да разјаснимо, пошто сте стално ишли у Призрен, посла нисте имали, да ли сте, то је моје питање било, да ли сте ви онда били можда прикључени ОКП одељењу?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Нисмо били Призрен, не нисмо, него да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји тако.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па добро, шта је он написао у белешку, то је он писао белешку да је јавна безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је у списима, ја Вам зато предочавам.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да Вам ја нашто кажем. Око тог случаја, значи то је случај ја мислим одмах до где је смештен, где је био смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли били?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли смо били испред зграде, да ли смо ту не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били са Шапић Јабланом и Лалић Небојшом?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја Вам кажем не могу да се сетим да смо били испред зграде ту, били су Шапић, били су ови. Сигурно је да је тај телефон, сећам се да је одузет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јаблановић?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: И он је сигурно био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже није. Он не каже не сећа се, он каже да није.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ја се не сећам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Треба да је био ту, значи испред зграде да ли смо били ту, не знам, знам да је одузет телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако немате заједнички акције у том смислу кад сам Вас питала за претрес кућа, децидирано сте рекли да нисте имали са полицијом и да никада нисте били у претрес кућа?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па нисмо били у претрес кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта то значи за вас?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па нисмо били никад, то је било испред ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овде стоји да је том приликом извршен претрес куће у том саставу?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ма не, ма јок, па није сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим Ви можете наравно да оспорите да то није тачно. Шта није, да то није тачно да сте били Ви у претресу него сте били испред куће?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја нисам био у претрес кућа, можда испред зграде, можда је он написао то и дао нама. Знам да је било око телефона, не кажем да није било. Значи, било је око тог сателитског телефона. Све што се око тих ствари нас је интересовало, али има ли икаквих података ништа се није радило и нисмо могли ни да дођемо до неких података зато што није ни било. Сећам се кажем око тог телефона сателитског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ко су, сад ми реците ово, пошто сте првобитно рекли да ништа нисте имали са полицијом, да нисте били заједнички у тим неким претресима, шта сад ово значи – за вас је претрес кад се уђе у кућу и претреса се, а Ви кажете нисте били ту, него испред куће?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ми смо били, то је кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците у ком својству сте Ви били испред куће, зашто сте Ви ту са полицијом?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: То је кућа Џевдета, ја мислим да је одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућа Џевдет Кучи и после тога је била кућа Демира Бесника.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Не, нисмо ми ишли на претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад Вас ја питам. У ком својству Ви одлазите са полицијом?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па нисам ни био, ја сам био испред зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству испред зграде?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: То је зид до зида до штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Никакво својство. Прикупљање података, разговарамо са полицајцима, да нема нешто ново, да ли смо добили. Нисмо имали сараднике и онда преко њих смо.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Јел' може једно питање само да се надовежем. Ево питање за господина Нишавића. Господине Нишавићу, знате ли можда како се сазнало за тај сателитски телефон? Да ли је то Ваша информација или информација полиције?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја мислим да не, не знам, ја мислим да није моја, моја није, не знам, не могу да кажем, уопште не знам око тога, само знам да је било сећам се сад, нисам обраћао пажњу око тога уопште, то је било споредно нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања? Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 05.10.2006.године је окривљени Нишавић давао одбрану, па сте тада рекли да је за убиство цивила у Сувој Реци чуо тих дана али да није тачно знао шта се десило, отприлике то је препричано оно што је Нишавић рекао, сад ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, само да Вас прекинем. Везано за то што кажете шта је Нишавић рекао, различити одговори су били, врло различити. Јесте, па није, па јесте знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али нешто се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, десило се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто се десило. Е сад ја питам овде Нишавића па истовремено после и сведока. Да ли сте са својим радником Јаблановићем разговарали о томе шта се десило у Сувој Реци?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Прво, ја нисам никад рекао да сам знао да су настрадали породица Бериша него да је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја нисам ни рекао да је настрадала породица Бериша него да се нешто десило.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да се десило, да је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су била нека убиства тако сте рекли.

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Долазили су крим. техничари, видело се да је долазила екипа из Призрена. Сад са њим, он није био овлашћено службено лице, ја с њим да разговарам о тим службеним радњама, нисам разговарао, можда је он чуо некад кад сам нешто али не знам, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да сте се сваки дан виђали, бар ујутру сте се видели, некад вас је возио у Призрен, па Вас ја сад питам поново да ли сте с њим о томе нешто причали?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Можда у разговорима смо ми разговарали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Епа кад је то, онда је то следеће питање. Како онда тек кад је избегао с Косова је први пут чуо за страдање породице?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ма нисам ја никад разговарао с њим о породици Бериша. Ја никад нисам рекао да сам разговарао на Косову доле о породици Бериша да су страдали. А да је било убиство, долазио је крим. техничар, појединачно се дешавало. Тек смо кад сам касније сазнао ја сам писао белешку кад сам сазнао о масовном убиству 2001. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је знао сведок Јаблановић албански?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Мислим да је знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знао је? Епа сад ја питам сведока Јаблановића. Ако се никад нисте дружили ни у основној школи, ни у средњој школи, ни у «Балкан белту», ни са којим Албанцем, кад сам Вас малопре питао, како сте научили албански?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У школи, нисам ја албански знао, знао сам површно сам знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па као радник Службе државне безбедности је било пожељно да знате албански.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па добро да ли је било пожељно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или су Вас примили преко везе. Претпостављам да сте морали да знате албански да бисте се тим послом бавили. Па Вас сад питам како сте научили албански, а нисте се дружили ни са ким?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па у школи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У школи? Немам више.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ја се извињавам. Ја бих још једно питање за господина Нишавића ако немате ништа против? Ви сте обављали разговоре са грађанима, прикупљали одређене информације, јел' то тачно? Мислим у оквиру своје, јел' тако?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Пре рата јесам.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Пре рата? И кад сте обављали разговоре са грађанима, јесте ли то обављали пошто су, колико ја знам зграда је подељена, један део припада Државној безбедности, један полицији. Јесте ли обављали у својој канцеларији или у полицијској станици?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ја имам своју канцеларију.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Значи у својој канцеларији? Е толико сам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли има још питања. Изволите оптужени Јовановић?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да сте заједно ишли у Призрен, где сте сипали бензин?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: У Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А зашто не у Сувој Реци?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Службено возило се, ми смо значи увек сипали и пре рата и за време рата службена возила Државне безбедности су сипана у Призрену. Значи, никад у Сувој Реци нисмо сипали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте некад коментарисали да нема више радника на бензинској пумпи оног ко је радио пре 26-ог са сведоком?

ОПТ. МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па сад да ли смо причали, ја сад да Вам кажем нешто, оно што знам шта смо тачно причали да ли има или нема, на пумпу нисмо ишли зато што ми никад нисмо сипали за време рата, а за време рата су сипали само полиција, војска и ово је сипала на бензинској пумпи. Ја мислим да није ни имало за грађане, а ја сам моја службена возила сипао у Призрену тако да је он био са мном и у Призрену је сипано.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема питања више? Изволите?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Поставићу Вам неколико питања везано за дислокацију ових објеката наших. Питало Вас је веће, Ви сте рекли да је било само у Дому здравља и у овој кући у улици Цара Душана, јел' тако?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја ћу Вас питати сада. Да ли знате где је «Шумско газдинство» где се налазило?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли смо били тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочавала сам.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: А Ви сте долазили колико ја знам тамо и са господином Нишавићем заједно па да ли се сад сећате можда, пошто сам Вас подсетио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја сам предочавала што сте рекли, ја сам најбрајала, значи ништа се није сетио. Ви се стално понављате.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па госпођо ја желим да му укажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем, ја разумем, ја Вас разумем, али стално понављате. Ја сам предочила шта сте рекли где је било прво, где је друго и «Шумско газдинство» сам споменула, он ништа није реаговао.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Могуће да смо били тамо.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: А где је друштвена апотека у граду била, да ли то знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Знам где је друштвена апотека.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Где је била?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: У згради. Како да Вам објасним, значи зграда бивше СДК где је било.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јел' то у центру града код моста?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: А да ли смо ту били? Да ли се сећате да смо ту били?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Можда смо и ту били, стварно не знам.

Ја нисам ту свраћао, не знам.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Добро хвала, то је Ваше мишљење. Сад госпођо, ја бих нешто рекао исто Ви кажете да је прва дислокација била, ја да сам напоменуо испред станице, па да ја час врдам, господин Јовановић каже час овако, час онако. Ја опет желим да то рашчистимо једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите ближе микрофону.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли може око тога? Ја сам значи лепо рекао. Прво, значи дислокација ако сам ја схватио дислокација, значи ми који смо се изместили, значи дежурна служба и старешински кадар који је био, значи прво је било измештено у центру града код те друштвене апотеке и ја ту не врдам. То сам рекао и то остајем при томе, значи то је тачно тако, а ту смо остали два-три дана из разлога. Сад да вам образложим зашто. Зато што је ту било иза, иза је било албанско становништво, испред и још плус почело је бомбардовање. Почели су

људи сви који су долазили, значи да се јаве на служби то да не би се стварала гужва, да не би били приметни, значи од ту два-три дана колико је било, значи одлазимо у Дом здравља, из Дома здравља у «Шумско газдинство», из «Шумског газдинства» у ул. Цара Душана. Они су говорили да је амбасадор, ја сад не знам да ли је амбасадор, тај човек, али то је значи то и помоћник и господин Јовановић не врда, а Ви кажете код полицијске станице, а ја сам добро рекао кад сам дошао значи, кад сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јовановићу, како Ви кажете да разјаснимо. Ево ја ћу Вам одмах разјаснити. 04. октобра 2007. године на страни 11 – «Обилазим пунктове, успут свраћам у станицу. У станици већ је кренуло ово измештање. Ови људи, видим ови који су били на стражи, на обезбеђењу. Ту смо имали обезбеђење. Већ су били прешли у ону суседну кућу, значи гледајући у правцу Приштине, са леве стране одмах раскрсница како иде за Рештане и ту била је кућа од три спрата. Ту су већ прешли, видим двојица страже» и даље да Вам не цитирам. Молим Вас ја сам Вас пажљиво саслушала. Даље – «У том објекту», значи кад обилазите сва та места, па кажете на страни 12, такође 04. октобра кажете: «У објекту ту колико се сећам, затекао сам командира начелника ови из дежурне службе. Били су још неки ту на обезбеђењу». Дакле, говорите за ту кућу. Идемо даље. На питање члана већа судије Веска Крстајића 05. новембра, значи кад сте сад последњи пут били саслушани. Само једно разјашњење господине Јовановићу, кажете прво сте отишли са полицијском станицом у ту прву приватну зграду. Да ли је то била прва локација измештања? Ви кажете прва локација била је ту. «Одатле онда смо отишли у Дом здравља, па из Дома здравља у «Шумско газдинство», па из «Шумског газдинства» вратили смо се у кућу амбасадорову у главној улици». Даље, имамо да то не говорите Ви само, то говори и сведок «А». Каже рецимо на претресу 07. децембра 2007. године. «Ишли смо зато што смо преко пута станице, било је у једној кући где смо значи обезбеђивали објекат да неко не уђе преко пута станице». Идемо даље. Сведок Аризановић Зоран на претресу 15. маја – «Станица је била преко пута у приватној кући». Даље, то су вам предочавања везана за то измештање. Тачно је да сте Ви рекли за ову кућу али у првом моменту је била та кућа. Још нисам завршила када сам Вам рекла 05. новембра означите где је било то да покажете ту приватну кућу преко пута станице где сте били измештени. Ево га Ваш потпис стоји, Ви сте тачно означили где је та кућа. Према томе, ја ништа не говорим у смислу да Ви врдате, то је Ваше право. Само да Вам кажем молим Вас. Ви имате право да се браните, ја поштујем, то је Ваше

законско право да се браните на начин на који Ви сматрате да је за Вас најбоље и ја сам то рекла и опт. Нишавићу, али ја Вам цитирам, ја Вам цитирам све. Значи, то је био Ваш исказ, нисам могла ја то да кажем, то стоји, то је снимљено.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јел' могу ја да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам рекао да врдате, него Јовановић Ненад прича час онако, час овако и сад ја желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово сад што сам Вам рекла?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Сад ја желим да Вам кажем. Ви ме нисте добро разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то ја ништа немам шта да вас разумем.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми смо изашли, значи ту је било обезбеђење. Значи, никада ми као старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јовановићу нећемо више о томе. Само да Вам кажем.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никада нисмо ми госпођо изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате доста обичај да говорите да Вас не разумемо. Врло Вас разумемо, али разумемо и Ваша законска права. Дакле, Ви можете тако како дајете исказ да дајете наравно, али ја Вам само предочавам то, предочавамо.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја Вас молим.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја не желим да икада нешто остане неразјашњено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево зато сам Вам цитирала 04. октобра.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја то можда нисам разумео шта сте Ви то мислили, али ја знам шта ја мислим у мојој глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јовановићу, хоћете ми само рећи 05. новембра кад сте означили ту кућу шта је то? Ајте сад ми то објасните?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да, то самзначио значи Ви сте ме питали где су били људи и ја сам схватио као људи, наши људи ту где су били. Значи, ја сам испред станице и ту сам обележио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да погледате пише измештено? Ја сам рекла означите где је измештена станица и Ви сте написали измештена и означили кућу. Добро, хвала лепо.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Госпођо, ја Вас разумем то, али да остане неразјашњено, опет Вам кажем ја сам можда то али ја кажем да ту никада ми нисмо били измештени него само стража.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро то је Ваше објашњење наравно.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам разумео питање, али немојте да ми ухватите то. Ја нисам разумео питање и то. Часно и поштено вам кажем овде пред овим судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Јел' имате још неко питање?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Немојте молим Вас Јовановић не врда. Јовановић што каже онда је тако и то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја никад не лажем него причам истину од А до Ш, све је исто. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања неко за Јаблановића?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Имам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Кад сте му прочитали ту белешку, где је била измештена, он где је радио да каже тај 21. април?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: 21-ог, датум ми ништа. Да ли је то пре или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Априла где сте радили?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: 1999. године, 21. априла? Хоћете му поново рећи у којој улици је направљена белешка, који је број куће, чија је кућа, да је он ту био и да нам каже да ли је био? Не, не, да нам каже у Сувој Речи у то време где је била измештена његова канцеларија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је у то време била? Све сам рекла и у којој улици и чија кућа, све сам Вам то предочила? Да ли знате у то време где Вам је била измештена канцеларија? То је питање браниоца.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Вероватно у Дому здравља, где је.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Шта је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно у Дому здравља. Да ли има још питања? Изволите опт. Чукарић?

ОПТ. СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добар дан господине Јаблановићу. Питала Вас је председавајућа да ли познајете сведока «А», Ви сте се изјаснили да. Да ли сте заједно ишли у исту школу са сведоком «А»?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Не.

ОПТ. СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Рекли сте исто на питање председавајуће да сте становали близу Дома здравља.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ОПТ. СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Па да ли је сведок «А» становао близу Дома здравља?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Јесте, само што је он у другој згради, а ја сам у другој.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Колико је то удаљено од Ваше зграде?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Моја зграда и сведока «А»?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: 200-300 метара.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Двеста-триста метара? Да ли је твоја зграда ближа Дому здравља или његова?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па можда су на истој, њему је ближа сигурно.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Њему ближа? Да ли познајете породицу сведока «А»?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Познајем.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да ли се његова сестра сведока «А» звала Наташа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Да.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро. А да ли је сведок «А» живео заједно са мајком, братом и братанцем, бебом малом, у току рата у истом стану, сви скупа?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Ваљда јесте, мислим да јесте.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Добро. Да ли сте којим случајем учествовали у сачињавању службене белешке заједно са господином Нишавићем 2001. године поводом овог случаја?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Нисмо.

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Да ли има још питања? Нема више питања, јел' тако? Да ли Ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа да изјавите? Ви долазите из Крушевца. Колики су Ваши трошкови? Овде по овом извештају је 1.300,00 динара. Да ли тражите трошкове доласка?

СВЕДОК МИЛАН ЈАБЛАНОВИЋ: Па ако ме следују тражим.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ИСПЛАТИТИ сведоку трошкове у износу од 1.300,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо господине Јаблавновићу, можете ићи.

Направићемо паузу једну.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 25 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, седите. Да ли смо сви ту. Јесмо.

Настављено у 12.10 часова након паузе ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас позвати сведока Саву Јовановића.

Добро сад ми је сугерисано да сам грешком констатовала да је уместо адв.Милана Бирмана, адв.Палибрк, а уствари је адв.Фолић. Шта нам је са адв.Исаиловићем. добро.

Констатује се да адв.Игор Исаиловић није присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Јовановићу.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се саслуша сведок Сава Јовановић.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА САВЕ ЈОВАНОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пуно име и презиме је?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Јовановић Сава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саво?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Сава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сава. Име оца?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Витомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Пензионер, бивши радник МУП-а Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше боравиште је где?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Младеновац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Младеновцу, која адреса?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: 28 Нова бр.9.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и које године?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: 08.09.1955.године, Сува Река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са личним подацима. Ви сте господине Јовановићу позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ја бих Вас молила да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ:

Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли знате зашто сте позвани?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Знам зашто сам позван али ако бих могао нешто да кажем, има један проблем, има још један Јовановић Сава, који је можда био присутан, ја сам био прије пет, шест месеци овде, нисам та особа која се тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу Вас је и истражни судија питао, Ви сте то детаљно објаснили да Ви у то време нисте ни били у Сувој Реци, јел тако, него сте били у Призрену.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам радио у Призрену, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците да ли Вам је ишта познато о страдању породице Бериша?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не. Чуо јесам али нисам био присутан, могу само да нагађам, нисам уопште био јер сам радио у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте чули?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па моја је фамилија живела у Сувој Реци, ја сам долазио у, таква је ситуација била, на дан, два, три, из Призрена да обиђем, где су ми живели у Сувој Реци, чуо јесам али не знам шта је било, како је било, значи не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте, а да ли сте чули марта, априла, кад сте чули, да ли се сећате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, то је ваљда било након дан, два, највероватније после тога што је било, пошто су ми живели, ја сам долазио, чуо јесам али ко је био, шта је био, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад сте Ви у Призрену, од кад сте радили?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Од '81.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '81., а од '90.-'95., сам радио у Сувој Реци, као полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од '95?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од '95., сте у Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којим пословима?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми где сте спавали, јесте ли спавали у Сувој Реци или у Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ситуација је таква била, значи задњих годину дана спавали смо у касарни у Призрену имали смо свој објект у Призрену, на терену, по кућама, свуда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како свуда, где сте ноћили?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У касарни, једно време у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то једно време, кад би то било, ево узмите нека Вам буде оријентир објављивање бомбардовања кад је било 24.марта, па у односу на објављивање бомбардовања од кад сте Ви у касарни, пре, после, за време?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '98., били смо малтене смештени стално у касарни, а ја конкретно за мене ишо сам по селима у Малој Круши у Тусусу, где год смо ишли тамо имали смо те куће које су биле заузете па

смо у њима и спавали, значи у Тусус, у Малој Круши у Средски, било где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците тих дана, кажете повремено сте долазили, на два, три дана сте долазили у Суву Реку, значи од бомабрдовања, да ли сте нешто приметили необично у Сувој Реци, тих дана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па самим тим ја сам ризиковао живот, пошто ми је фамилија живела у Сувој Реци, био сам приморан, имао сам децу, напето је било, значи од '98.године, самим нестанком браће Крстић и кренуло је, нелагодно смо се осећали јер су велики број бивших радника и цивила почели да нестају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када кажете за овај нестанак браће Крстић, када је био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: То је било '98.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '98?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, јула, августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, где Вас је баш затекло бомбардовање, значи објављивање бомбардовања?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни сте били?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, био сам то вече, кренуо увече у осам ваљда је кренуло бомбардовање и гледали смо кроз прозор, био сам сад, сад улицу не могу да се сетим али ајде нека буде на Папа чаршији, био сам у кући, са малим сином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући сте?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то кажете кад је било, 24?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Увече у осам, у двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То баш се строго сећате да је то било тада?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, сигурно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви посматрате то кад је кренуло?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Посматрали смо, ја сам био са малим сином и још са једном фамилијом где сам ту спавао, посматрали смо цело време, значи то је било преко прозора, гледали смо како авиони гађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су гађали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте случајно одлазили на лице места да видите шта се догодило после извесног времена?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не. Па након, сутрадан ваљда смо били у касарни јер наш објекат је био горе смештен, узимали смо, јер смо горе имали ствари, значи најосновније ствари, отишли смо до горе, знам да је било бомбардовање и видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто познато шта се догодило, да ли је било људи у касарни, да ли је?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Било је, знам да су двоје погинули Репић и још један приликом бомбардовања, они су били дежурни јер знам га лично, пријатељи смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још било некога ту?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Било је али, знали смо, претпостављали смо да ће бити бомбардовање па су већина људи размештени, само њих двоје је било који су били дежурни, морали су да чувају објекат и они су и погинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Ви знате, Ви сте кажете боравили ту тих дана, били сте у касарни, а кад сте Ви чули да треба да се размести касарна, да се разместе људи из касарне?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па није, него они су се само размештали, овај, спавали смо у разним објектима али кад се чуло, највероватније се шушкало јер смо имали дојаве да ће да бомбардују СУП доле, претпостављали смо или старешине су претпостављале да ће бити бомбардовање касарне највероватније и онда смо ишли у кругу, значи људе, већином људе су смештали са стране да не би погинули, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли се Ви сећате кад је била објављена непосредна ратна опасност, то је било уочи, јел тако, 23., је било.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у односу објављивања бомбардовања, да ли је пре тога било људи ван касарне, да ли је већ кренуло измештање?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кад, да ли дан, два, више?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, можда једно пет, шест, седам дана прије него што је било, рецимо они су људе на разним, у разним деловима Призрена смештали, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде сад испричајте нам нешто везано за то бомбардовање касарне, кажете да сте после, кад сте дошли, шта сте чули, ко је страдао, ко је долазио, да ли је вршен увиђај, да ли Вам је било шта познато везано за страдање ова два лица?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је вршен увиђај чуо сам да јесте, али чули смо, знао сам једног другог колегу који је погинуо, овог Репића сам лично знао, сутрадан након бомбардовања они су и даље бомбардовали и пошто сам отишо да радим, иначе радио сам по сменама, зависи, некад сам користио шансу да одем до куће да поједем и и да се окупам, да је погинуо, сутрадан одмах смо чули, да ли је било то првог дана или другог дана, нисам сигуран, да је погинуо тај и тај, значи за Репића знам сигурно да је погинуо, мада сам знао и оног другог колегу тај ја мислим да је из Ниша, чули смо, да смо међусобом коментарисали, шта, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање да ли је вршен увиђај поводом погибије и поводом бомбардовања касарни?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам да јесу али нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били уопште присутни?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, кад се вршио увиђај не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Увиђајна екипа је вршила увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад у односу на бомбардовање касарне, на тај дан, где сте били следећих дана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: То је било, да кажем али не могу да се сетим, имали смо, Призрен је велики град, ја мислим да сам био у насеље Тусус, јел обилазили смо цео Призрен, значи Тусус, Баждарану, зависи према потреби слали су нас. Не могу да се сетим тачно али највероватније сам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете. А кад сте у односу на тај дан, то вече кад је бомбардована касарна, кад сте отишли следећи пут у Суву Реку?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па, ја са женом, нисмо били у добрим односима, мали син је био самном, ја сам био значи од '99. док смо избегли са њиме доле, али сам, пошто сам имао ћеркицу и сина другог, одлазио на два, три, пет дана, зависи од могућности кад нисам радио. Значи кад нисам радио три, четири, пет сати скокнем до Суве Реке па се након тога вратим у току истог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је стан био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У центру, Цара Душана, главна улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте неки, који објекат је ту близу Вашег стана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па до мене Дом здравља је био иза и Техничка школа-Гимназија. То је тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту када сте долазили, да ли сте имали прилике да видите полицију?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, на улазу у Сувој Реци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то полиција била?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Из Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Суве Реке?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било полицајаца који су дошли на испомоћ у Суву Реку?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Тих дана не, они су одлазили тамо и овамо, ту и тамо сам их виђао, можда, али у самој Сувој Реци рецимо заустављали су полицајци који су радили у ОУП Сува Река, знам, јер кад сам ишо стално су ме заустављали, свакога су заустављали, на улазу и излазу из града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате како се та полиција називала, какав је назив био, та која је дошла на испомоћ?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам, дал су били доле колеге из МУП-а Републике Србије из Ниша, из Београда, пуно њих је било, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за «Чегрове»?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за «Чегрове» ко су ти људи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па ништа, само да су из Ниша, да су «Чегрови».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да опишете које униформе су они носили?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не могу да се сетим, ја нисам толко био у контакту, чуо јесам али не знам, стварно ништа нисам враћао филм, не верујем да сам, највероватније да су били у редовној униформи, највероватније, не верујем, не могу да се сетим сад моментално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био командант?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо јесам за Митровића. Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули у то време?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ништа, да је био командант јединице из Ниша, а пошто сам радио ту нормално да сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Једном или два пута сам га само виђао али не на, у СУП-у, у згради СУП-а, иначе овамо не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У згради СУП-а у Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, ајде опишите га, тад кад сте га један пут, два пута видели, јел можете да га опишете?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: То је дужи период, не знам човека баш лично, виђао јесам јер кроз причу то је тај, то је тај, мислим нисмо коментарисали, јесмо коментарисали али не знам о човеку ништа, ко је, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете неки ближи опис да дате, у то време какву је униформу носио, тад кад сте га видели један пут, два пута, да ли Вам је то остало у сећању, у којој униформи је био, да ли је имао нешто на глави, да ли се сећате тога?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Верујте да стварно нисам размишљао о томе, не верујем, кажем човека чуо јесам, значи лично не знам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте када сте долазили у Суву Реку, да ли сте имали прилике да видите да су биле запаљене неке куће?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо јесам, али нисам имао времена, ја сам овим мојима обезбеђивао храну, доносио сам им само храну, то је било два, три, четири сата, и онда сам се враћао у Призрен, да се вратим прије мрака јер је било опасно путовати Сува Река-Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је било опасно?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Напади су били нон-стоп на полицајце, на цивиле, тако да сам избегавао да дођем у 11, 12, у три, четири већ враћам се, у 99% случајева је било тако, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је нападао?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па како су се звали ови Шиптари, Учке, такозвани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: УЧК.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нападали су на све стране, значи кренувши само насеље на излазу из Суве Реке, Широко, одатле па Топличане, ту су били избачени малтене велики број Срба, Рома, тај Топлички мост, ту је било нај, нападали су нон-стоп и видео сам и мртве и како су их бацали, значи, имао сам прилике да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је баш у граду Сува Река било дејстава УЧК?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радио сам у Призрену, јесам чуо да је било, али конкретно не знам, само могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту су ваши па мислим ако сте у контакту, долазили, да ли сте чули од њих ако Ви нисте били ту?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Јесте било напада па чак је било ја мислим, нисам сигуран за станицу дал је било, али јесте, јесте, били су напади како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта за станицу да је било?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Требала је ваљда да буде нападнута или, ја мислим и да је нападнута, нисам сигуран, јер био сам кратак периоду ту, мене интересовала деца, да обезбедим деци, да питам како су, шта, тако да, а јесмо коментарисали међу собом, јер у Сувој Реци смо се сви знали, значи све смо малтене један другоме препричавали шта, како али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Репановић Радојка?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Једно време је био помоћник а на крају је био командир ОУП Сува Река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовановић Ненада?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, помоћника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Петковић Мирослава?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време, да ли знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Има два брата, само да се не забуним, јер један је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Мирослав и Петковић Зоран.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Е, Петковић Зоран је био возач у ПКБ «Метохија-вино» а овај је радио у Центар за социјални рад, референт. Јер мајка где ми је становала он је радио, знам га и лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су припадали некој формацији?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Колко ја знам не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Папић Рамиза?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац. Како га знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радили смо заједно, он је '91., ваљда дошо у служби, ја сам био у то време у Сувој Реци у магацину, задужио сам га лично, знам га, радили смо и заједно, значи од '90.-'95., сам радио у Сувој Реци, знам га лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он једини Рамиз који је био у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Полицајац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не полицајац, него уопште, да ли је једини Рамиз, да ли је било још неког под именом Рамиз, да Ви познајете?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У полицији само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицији да, али да ли сте чули да ли има још. Јер говорили сте нешто о томе кад Вас је истражни судија питао, да ли сте имали кума или шта?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да. Мајка му је била Битић Добрила, ја сам са њеним сином Љуаном био кум, мислим венчани кум, а то му је био Рамиз рођени брат, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он живео у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Да ли сте још чули за неког под именом Рамиз?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам размишљао о томе, могуће да је иамо неко, али не верујем да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате Чукарић Слађана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: За њега нисам сигуран, треба да га знам, али нисам баш сигуран јер има и Чукарић Слађан има још један кога ја знам добро, ја мислим да га знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како га знате, тог другог што знате добро?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Полицајац је, ако је о тој особо, не могу да се сетим јер, треба да, полицајац је, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако га добро знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел има неки надимак?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Могуће да има, али не могу да се сетим. Нисам размишљао стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић Милорада да ли знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он у то време био у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радник Државне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам сигуран али мислим да је '88., или од '90., тако нешто, био је радник Министарства унутрашњих послова СУП у Приштини, па је након тога дошао за радника Државне безбедности у Сувој Реци, сад да ли је било '88.'89.'90.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од времена кад је објављено бомбардовање, да ли знате на којим пословима је он био у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па радник Државне безбедности, а којим пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је још био са њим?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Иљаз Рановци, он је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он убијен?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Мислим '98., кад је било прво, убијен је и након тога сам чуо пошто сам радио у Призрен да је овај Јаблановић, након тога, ја нисам ни знао, јер сам радио у Призрену, чуо сам да је, и још један црни, још један радник Албанац, радио је у пословима Државне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у то време кад је објављено бомбардовање био са њима?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не могу, знам да је био дуго, доста дуго да је био, ја мислим да није напустио кад су '91. године напустили да он није напустио, да је радио, е сад да ли је, нисам баш сигуран. Треба да је радио, ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како је изгледао Нишавић у то време?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па овако, 1,70,-72 висине, мало проћелав, пунији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још нешто имао карактеристично?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Бркове је имао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били у добрим односима са њим?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па како кад, у целини да, јер смо живели у истој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били некад у сукобу са њим?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сукобу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нормално, препирали смо се, чисто оно. Препирали се Х пута због паркирања испред возила, јер смо у истој згради становали и мало је било паркинга и свако је гледао да паркира кола, само због тога, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само везано због паркинга?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, ништа нисмо имали лично, ја знам целу његову фамилију, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Маријан Краснићи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Комшија код оца и мајке, врата до врата, да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тих дана, значи стално говорим од објављивања бомбардовања, да ли сте тих дана нешто разговарали са Краснићијем, везано за догађаје у Сувој Реци, било шта да сте нешто коментарисали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Можда смо мало коментарисали, али избегавали смо да не би дошли у конфликт један са другим, тако да не верујем да смо причали што се тиче бомбардовања они су били на једној страни ми смо били на другој страни, они су подржавали, ми нисмо

подржавали, тако да смо избегавали, јер мајка моја покојна, чувала је његовог сина Антона и није ми дозвољавала, молила ме је да не долазим са, јер врата у врата су били, значи да нисмо коментарисали да би остали у добрим односима, јер он према мени није радио ништа лоше тако да нисам хтео ни ја према њему да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште коментарисали о неком полицајцу нешто са Краснићијем?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не верујем, Маријан је задња особа с ким би коментарисао о колегама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде и истражни судија Вам је постављао питања да ли је икада Нишавић помињао да ће се осветити неком од Албанаца, чисто Вам предочавам ради подсећања, да ли уопште знате нешто о томе?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, знам да је био рањен, али ко га је ранио, да ли га је ранио, рањен да, али ко је то урадио нисам стварно знао, а рањен је био, да, али нисам улазио у проблематику да видим ко га је ранио, јер ја сам радио у Призрену, тако да, а нисмо били баш толко блиски да смо могли да причамо рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је боравила нека мисија?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: ОЕБС, цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОЕБС, где је боравила?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Свуда, у Сувој Реци у тој кући преко пута станице ту су спавали, знам, јер сам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко пута станице су спавали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па има једно 150-200 метара, то су моје бивше комшије код оца и мајке који су живели, Беришанци, они су горе прешли у овој кући, то су фактички моје комшије, где су до маме живели, да цела фамилија Бериша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тачно код кога, кажете да су то Беришанци, али да ли знате у чијој кући?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Он је, ја мислим да је у Немачку радио, ја мислим да је Хајра, нисам сигуран, знам га овако, али не могу да се сетим имена, знам човек је радио у Немачку, ко је правио, чија је кућа знам, они су били три, четири фамилије Бериша, браћа од стричева у једном дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли знате од кад су они у тој кући, од када?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мисија?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па не знам тачно, од првога дана дал су били, они су били да ли су другде били стационарани, ја мислим да су били стационарани горе у насеље Широко, изнад Суве Реке, да су спавали једно време, тај мотел Нишавићев, а да су након тога прешли у тој кући, е сад, кад је било временски, да ли је било 10, 15, 20 дана, знам да су, ево баш сад сигуран сам да су спавали у хотелу горе, да су након тога прешли у тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ви то сад сигурни да су они тамо спавали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па враћам филм да су били горе, значи неких ствари се сећам, неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, ко је био тамо, кога Ви кажете знате да сте били, како, по чему, знате одређене људе да су били или сте виђали. Како знате да су они били тамо, по чему закључујете?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам пролазио, јел ту сам ишо на посо, а имао сам и, супруга ми била, значи одлазио сам у село Мушотиште, а према селу Мушотишту морао сам да прођем тај објекат да видим, возила су била паркирана, возила ОЕБС-а испред паркинга. Значи ОЕБС-ова возила су била, нормално да смо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел су ту била стално паркирана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па кад год сам прошо, претпостављам да су сигурно спавали јер су им возила била ту, чак и појединци, обезбеђење је било на тим објектима, обезбеђивали су та кола, јер се плашили, због чега, како, не знам. Јесу сигурно били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су та возила имала ознаку ОЕБС-а?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, ОСЦ, да имали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога кажете да су прешли овамо у ту неку кућу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, па горе сам пролазио, ишо по некад до станице доле, ал виђало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли временски можете да одредите кад би било, кад их више не виђате, да ли их више нисте виђали код мотела?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Кажем Вам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од прилике ако можете да се подсетите.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Који период, ајде нека буде 10 до месец дана да су спавали у мотелу а да су након тога прешли овде, значи ајде нека буде тако, највероватније, а овамо сам их виђао јер су им била паркирана кола, то је била кућа нова, није била ограђена тако да су фактички поред самога пута је била та кућа, тридесетак метара од

главнога пута није била. И онда уочљиво је, толико је уочљиво по 10-15 возила су била паркирана ту испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред које куће?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Испред Берише, горе преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели то обезбеђење, да ли сте имали прилике да видите ко обезбеђује ту кућу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали. Да ли сте уопште неког познавали ко је обезбеђивао кућу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, нисам обезбеђивао, они су имали своје људе, ја мислим, нисам сигуран али да су од ових Албанаца или Шиптара, да су из њиховог обезбеђења јер у њих су имали поверење, од Срба нису узимали никога, није имало теорије да неко ради код њих. Значи ни под разно нису узимали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате браћу Нишавић?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Знам све троје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је неко уопште прелазио, да ли сте имали прилике да чујете да је био у тој кући?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, ја сам у тој кући одлазио јер су имали доле продавницу ауто-делова па сам повремено ишао а и кажем Вам знао сам, пошто су ми били комшије знао сам и ко је живео, све сам знао лично, значи расли смо заједно. И од ове Шиптаре мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте последњи пут били у тој продавници ауто-делова, значи само Вас молим да се оријентишете на време од почетка бомбардовања, да ли сте били од почетка бомбардовања или уочи бомбардовања да ли сте пролазили туда?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '98.године до јуна, јула месеца смо узимали делове, након тога, поготово кад је кренуло бомбардовање више горе нисам био, јесам пролазио али нисам улазио у продавници никако, не ја, него су сви избегавали да користе ту продавницу поготово јер је покојни Мија, одлазили су тим путем па су били киднаповани, па су били пуштени, али сви смо избегавали јер је било чисто етнички Шиптарско село, мислим тај део према Раштану није било ни једног Србина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли знате шта се догодило са тим људима који су били у тој кући?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам да су побијени а ко, јесам чуо, али не знам. Нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то оно што сте рекли након два, три дана да сте чули одмах?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули ко их је побио, шта сте чули, шта се причало ко их је побио?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не могу да причам ко је побио, ја сам чо разне приче, али нисам био присутан, не бих да коментаришем, ипак, нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, интересује ме то кад сте чули побијени су, да ли питате ко их је побио, да ли се причало нешто, то Вас питам, чисто Ваша сазнања?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо, реко сам Вам, деца су ми била, ишао сам, јесам чуо али не знам ко, значи једноставно нисам улазио у проблематику јер такво је време било да нисмо имали времена да причамо сем са блиском особом, нисмо смели да се поверавамо толико, јесам чуо али не знам ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се са њим догодило?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам да је на пумпи убијен, чуо јесам да је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тад кад сте чули за ову породицу из те куће, јесте ли тад у том моменту чули за?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, то је било посебно, ја мислим да је Јашар, нисам сигуран али мислим да је пре тога убијен, на самој пумпи да је убијен да, чуо јесам али ко га је убио не знам, а јесам чуо да је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је после радио на пумпи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радио је Петковић Зоран и Златко, како се презива, Златко, Петковић Зоран и, знам да сам, јер сам точио гориво, знам да су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разговарали са њим откуд он на пумпи, откуд он сад ту да ради?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, моје није било да коментаришем, ја сам узимао, јер смо повремено, ја мислим узимали потврде да би смо наточили гориво, у почетку је било то слободно а након тога морали смо уз потврду да узимамо гориво, тако да сам уз потврду и нормално да сам видео човека, знамо се, расли смо заједно, како си шта радиш, наточимо гориво и одем, ништа, како ти је у Призрен, добро. Значи то, нисмо баш толко улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Нишавића сте описали, да ли можете да кажете у то време, да ли је био у униформи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, цело време је био у цивилном оделу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, шта је то цело време?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Цело време, ја сам кажем Вам долазио, децу сам понека, ја мислим да сам једном или два пута, ајде да кажем од '98., до краја док смо избегли два, три, четири пута спавао кући, због деце кад сам спавао цело вече сам проводио на терасу јер су били напади, плашио сам се због деце, значи фактички наоружан и бомбама седео сам на тераси цело вече и кад сам остајао био сам на тераси, значи морао сам због безбедности, јер није се знало дал ће напасти и кога ће напасти и где ће напасти, а у улазу смо имали мислим шест да смо били Срба и плашио сам се, једна особа је женска особа радила је у суду или у Општини у Сувој Реци а била је у контакту са неким особама које ја познајем а који су били екстремни, ја сам се плашио да не дођу до зграде као наводно због ње па да направе нешто, значи због тог разлога сам малтене седео на тераси цело вече кад сам долазио кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте долазили, јел тако?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците да ли сте имали прилике да видите да ли је нешто одређено носио од одела, да ли сте приметили како је?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Мишко је носио у 99% случајева кожну јакну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то кожна јакна?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је била, имао је и црну и као крем боју. Пре би био убеђен да је крем боја, да је носио ту јакну кожну, увек је носио кожну јакну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек је носио кожну јакну?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па у већини случајева је носио кожне јакне колко га ја знам, оно прије него да избегнемо носио је те кожне јакне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, марта месеца, јер и тад носио кожне јакне?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Марта '98., '99?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: "99?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, он је у цивилно био, њега никад нисам видео у униформи, то сам и прошли пут изјавио. Стварно нисам видео човека да је у униформи, није био у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од оружја шта је имао?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па ја сам прошли пут рекао и он и ја, и ја сам носио магнум «357» револвер, носио је и он, имали смо уредне, са дозволом, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јаблановић, да ли је он био у униформи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не верујем, нисам га виђао, он је био радник МУП-а Републике Србије, пензионер је био, не верујем да је био, ако је био у резервни састав могуће да је, нисам га виђао. Ја сам повремено долазио и ретко да сам и виђао њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви говорите о полицајцу који је у пензији Јаблановића?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А да, Ви питате за сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја Вас питам за Милана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А не, њега нисам виђао уопште, кажем Вам нисам свраћао у станицу тако, ја нисам ни знао да је радник ДБ-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, да ли уопште знате где је била измештена и да ли је била измештена станица у Сувој Реци, да ли сте чули то?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо јесам прије бомбардовања, али где су били, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Знам да су били измештени, али где, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тих дана када сте долазили у Суву Реку, то повремено када навратите, где су све била обезбеђења полицајаца, који су објекти били покривани, обезбеђивани? Да ли сте имали прилике да видите?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па не верујем да сам обраћао пажњу, али из искуства знам да су као и у Призрену и у Сувој Реци највероватније пошта, полиција, зграда суда, највероватније, претпостављам да су били обезбеђени, јер су по закону били у обавези да то штите, али у пошти можда јесам видео и у школи, а на другим местима јер зависи који објекат где је, значи негде сам пролазио а негде нисам пролазио, тамо где сам пролазио било је обезбеђено. Знам сигурно да је у пошти да је било обезбеђено и суд, јер су поред пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате винарски подрум?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био обезбеђен?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам, јер радници обезбеђења су до задњега дана радили у подрум «Косово-вино» Сува Река. До задњег дана радници обезбеђења су радили. Нисам свраћао тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите, да ли је на звонику било полицајаца? Звонику.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Мислите на звонику цркве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Е, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Бобан Вуксановић ко је и шта је у то време био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Председник општине и директор Дома здравља, иначе доктор, да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки ауторитет, да ли то знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Велики је ауторитет је био, како за Српски тако и за Шиптарси живаљ, међутим убијен је и потврђен је, опет сам чуо, нисам био присутан то је на путу између Суве Реке и Мушотишта села, али изнад села Сопине убијен је он и још двоје, двоје су остали живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама ишта познато везано за увиђаје у Сувој Реци, да ли сте уопште чули да ли се нешто коментарисало у СУП-у Призрен, да ли су пронашли неке лешеве, да ли је уопште о томе неко нешто причао, да ли знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ми доле конкретно, то се, како бих Вам рекао, да ли су сматрали за потребно или нису сматрали или можда нису хтели да нас обавештавају да не ухати народ паника, ја сам чуо од ових да је убијен Бобан јер сам био и то вече кад су га довели, значи код њега, знам му и супругу и три сина, били смо и на сахрани тако да сам преко пријатеља чуо, или ме обавестио овај-онај, иначе да не би се дигла паника нису нас баш ни толико обавештавали ко је све нестао, како је нестао, на који начин, није баш толико. Него чисто са колегама или са друговима у разговору, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан. Ја Вас молим само да нам поновите, ко је држао тај пункт на улазу и излазу из Суве Реке према Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, није био то пункт, класичан пункт. Пункта није било али је било кажем на улазу у Сувој Реци, то је на улазу где се прође «Балкан» па два, три полицајца су обавезно заустављали

свакога при уласку, значи из Призрена. Чисто ради, превентивно ради контроле, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чији су то радници били?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радници ОУП-а Сува Река.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они резервни састав, редовни састав?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, ја које сам виђао, мада су и резервисти били рецимо у истом, али већином су ме заустављали активни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која имена ако се сећате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А не, имена, велики је период, ја сам сваког дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тих дана око почетка бомбардовања, ако се сећате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Неких се имена не сећам јер то су полицајци, ја сам старији радник, они су долазили нови и нови, тако да, јер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или ајде овако, ко је њима био надређени, ко је њима?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Старешина је био, ја мислим, реко сам помоћник после тога Репановић Радојко, командир је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад овако да Вас питам као полицајца и неког ко је ту, да прође камион пун лешева, јер би ово то људи зауставили, да наиђе камион и да га, јер би они то зауставили?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Вероватно би зауставили, све зависи одакле иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па иде према Призрену из Суве Реке?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не могу да Вам кажем јер нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Разумели сте ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камион, да ли је пун лешева.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумели сте ме, добро, повлачим питање. Да разјаснимо овај други Рамиз што сте га Ви, што Вас је питао суд, шта је он радио, рекли сте није био ни један Рамиз у полицији, али шта је тај други Рамиз радио?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ништа није радио, он је повремено одлазио у Италију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел био ту на почетку бомбардовања?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, и зграда им је бомбардована јер су, мој брат је ту радио, значи где је њихов стан, имао је кафић мој брат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он ангажован у полицији можда био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, није ни у каквом, ни у резервном ни у?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У некој Територијалној одбрани у нечему?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, није био, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не. Јер он био, са чије је он стране био да кажем?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па са оне супротне стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са оне супротне стране?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Папић Рамиз са чије је он стране био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А, Папић је доказано да је радник ОУП-а самим тим и МУП-а Републике Србије, радио је у МУП-у, да је са ове стране нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немојте то. Мени је остало мало нејасно, пита Вас судија да ли је Нишавић некада рекао да ће се осветити неком Албанцу, а Ви сте одговорили јесте био је рањен. Па сад ја то нисам разумео.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисте ме разумели. Рекао сам да нисам чуо разговор да ће некоме да се освети, али био је рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па, зашто сте то повезали питање о освети и рањавање Нишавића?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ми се нисмо разумели, ја нисам рекао да ће да се освети јер нисмо ни причали о томе. Да ли је хтео да се свети, да ли није, ја сам лепо рекао и да не знам ко га је ранио, јесам чуо да је рањен али нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ:Ја се противим постављању оваквог питања и давања одговора на овакво питање, јер сама реч освета за оне који се разумеју у појам освете, подразумева да се нешто десило па то што се десило у виду злочина сада жртва злочина враћа злочинцу. Мислим да ово питање нема потребе да се поставља, да је сведок дао довољно јасан исказ, да је Нишавић био рањен, али да, и ставио је то у контексту освете, значи не у смислу да ће Нишавић да ће да се освети било коме од Албанаца, јер објективно како овај претрес одмиче, ја све више и сумњам да је Нишавић уопште рањен од стране Албанаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, али тужилац је апсолутно на место поставио питање јер стварно се надовезао онако како се надовезао, апсолутно је било питање умесно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, у реду, то је одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, одговорио је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Обзиром да су ове Берише у чијој кући је после дошла мисија ОЕБС-а, живели поред Ваших родитеља, а обзиром да сте чули после да су они побијени. Сад Вас ја питам, да ли је неко од породице Бериша дошао код Вас, код Ваших родитеља, код Ваше породице да пита шта се то десило и где су тела и где су им рођаци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нити су питали, нит сам их видео, нису долазили, нисмо били од '98., како су кренули да нападају ове Србе, малтене нисмо били са њима у никаквим контактима, баш у никаквим контактима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли, мало пре сте рекли да сте са Јашаром који се исто презива тако били у добром контакту, да Вас он пита како је у Призрену, Ви кажете добро је у Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, реко сам за Петковића, то је било након тога, са њиме сам контактирао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А, са Петковићем.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Са Јашаром прије тога значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, после '98., значи после '98., па до 26.марта '99., у каквим сте односима били са Јашаром на пумпи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У добрим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У добрим. Е па сад, не разумем сад одговор, са овим сте добро, а са овима који су рођаци, односно комшије Ваших родитеља са њима нисте добро, зато што су они Берише, а Берише, односно Албанци су против Срба, па како онда са свим Албанцима нисте били лоше.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, до почетка ми смо били са свима у добрим односима, међутим, ова породица Бериша која је била до оца и мајке, они су били јако екстремни. Значи они су били јако екстремни и ми са њима нисмо имали контакт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то Вас питам, да нам, објасните нам то у чему се огледао тај екстремизам?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па, толико је било очигледно, није мого нас ни да погледа, радили су иза леђа, знали смо неке ствари, имали смо информације да је тај Бујар, поготово тај Бујар Бериша који је био, он је био најекстремнији, били су и ови други али тај је био, значи још у ранијем периоду је био регистрован као екстремиста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, само још мало нам то објасните, ја Вас молим, наводећи имена, ко су то све, пошто Ви их боље знате, ми их слабије познајемо?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Познајем и браћу, три брата, један Наим остао у Немачку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Наим Бериша, он је у Немачку чуо сам, а овај један је био Бујар, један је био Седат, е сад још један је био доктор да ли је он био, њега не могу, овог Седата знам и Бујара знам јер смо година, две генерација испред или иза, значи знам лично, расли смо заједно, малтене врата у врата смо расли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па, у чему се огледао тај екстремизам?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Како бих Вам објаснио, реко сам Вам раније да смо имали, пошто сам радио јер ме је то интересовало за поједине особе да су били јако екстремне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Радили сте у Призрену или у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радио сам од '90. до '95., у Сувој Реци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па кад су они то били екстремни, односно кад сте, Ви кажете '98., сте престали са њима да се дружите а сад нам кажете '91. '95?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, ми смо били до '96. '97., кад је кренуло, кад су малтене кренули против Срба ми нисмо имали са њима никаква контакт, једноставно или смо можда пролазили здраво-здро, или са некиме нисмо ни контактирали, нисмо могли да будемо у блиским јер то је толика очигледно нетрпљивост била да не могу да Вам опишем. Значи кренуло је '96. '97., па на све могуће начине су гледали, онда смо ми избегавали, ми смо се дружили са нашим, они се дружили са њиховим, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само бих се ја надовезала. Па како онда се огледао њихов екстремизам, шта су они то радили?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па, ми смо ранијих година, то један другога су можда на нека весеља, можда позивали, од '96. '97. године, нити су позивали, нити смо их позивали ни за дорбо, ни за лоше ни на сахране, што ранији период није био случај рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Све сам то разумела, али кад кажете они су били екстремни.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Бујар је био најекстремнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је он то радио, јесте ли чули да је он нешто радио кад кажете да је био екстреман, шта је?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па чули смо да је радио, да су ваљда неке пријаве биле писане, да ли је био привођен, јер сам радио, јер смо имали податке, повремене податке смо имали о особама које се баве неким стварима, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим се то стварима баве?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па разно-разним стварима, прво изборе нису признавали, нису ишли, па је заговарао да не изађу људи на изборе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте код истражног судије говорили о томе и рекли сте да се надовежем на тужиочево питање, да из породица Бериша да је било њих четири до пет припадника УЧК?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад нам ништа не говорите, ја Вас питам шта је то што је било екстремно?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па реко сам Вам, те бојкоте ово-оно, очигледно на улици нисмо могли, он је криво гледао, једноставно нисмо могли да, ранијих година није био случај, а задњих година једноставно ништа нисмо имали са њима. И регистровани су, како да Вам објасним да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад кад ређате та имена Бујар, Седат, сад се ја надовезујем на питање код истражног судије, да ли имате Ви сазнања да је од њих неко био припадник УЧК?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Конкретна сазнања немам, чуо сам, али опет чуо сам да јесу били, да су чак и вршили обуке, е да ли су они директно или неки другу у Студенчану, то је већ, али већина њих су одлазили на обуку тамо, имали смо сазнања. Значи те особе које су Беришанци где смо се ми у Сувој Реци знали сви, поготову та фамилија, они су били у Сувој Реци најекстремнији, има разлика између ових Берише који су доле били код мене и овог Беришанца горе, немају никакве везе, јесу Бериша али нису у блиским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим другим Беришама, да ли имате сазнање да ли се њима нешто догодило?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Само за Јашара знам да је, чуо сам да је убијен, а шта је било, како је било не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто правите разлику између ових Беришанаца и оних горе, да ли сте чули да је неко од њих настрадао?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите тужиоче.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Опет ћу се вратити на ово, кажете рекао је сведок, чуо сам да су побијени али ја не бих да коментаришем, тако је рекао. У следећој реченици сте рекли да сте Ви међусобом једни другима препричавали шта се десило, па сад Вас ја, ето молим да нам кажете, не морате да кажете ни ко од њих, него шта сте Ви то чули, шта се то десило, обзиром да сте препричавали једни другима.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам рекао да смо у Призрену, пошто сам радио у Призрену са колегама коментарисали одређене случајеве или шта се дешавало у Сувој Реци, само сам чуо, ја мислим да су ми деца рекла тата убијени су фамилија та и та.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико деца Ваша имају година?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Сад су пунолетни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А тад колико су имали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У то време '98.године, син ми је '82., овај други син '86.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је '98., '99.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не рођени су '82. и '86., били су малолетни у то време, али јесу деца чула јер сам коментарисао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 17 и 14 година, тако су имали '99?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: 13 година, добро, тако, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесу ли Вам родитељи нешто рекли?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, отац ми је '98.године умро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мајка?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А мајка није дозвољавала да коментаришемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел мајка чула да су побијени њене комшије?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, са мајком нисам причао о тим стварима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знала мајка да су побијени?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па не знам да ли је чула, нисам је питао, ја сам реко, деца су ми рекла највероватније да су побијени, а ко, шта, само где и од прилике која фамилија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли живели заједно мајка Ваша и деца?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не. Она је живела у стану ми смо у другом стану били, она је долазила свакога дана, иначе одлазила је у свом стану код ових.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, па јел сте питали децу, односно јесте ли им рекли да не кажу то баки да се не би потресла или јесте ли питали да ли су рекли баки или?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Кажем Вам, нисам коментарисао са мајком о.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од кога су деца чула то?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па највероватније да су од некога чула, ја их нисам питао, али рекли су ми лепо да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Ви као полицајац сигурно кад сте чули то питате децу ко вам је то реко, ја претпостављам да то је редослед ствари?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па нисам улазио у детаље, ја сам чуо да су побијени, ко их.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кад Вам фали 48 људи у Сувој Реци, то је небезбедно и за вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна он колико, немојте ићи да цифром јер он не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, слушајте, Ви долазите кући да чувате децу да их неко не повреди, да се нешто не деси, па кад се деси убиство 48 Албанаца то више није безбедно ни за једног Србина, ни за децу ни за одрасле, па Вас ја сад питам, кад су Вам деца рекла да су побијени Беришанци шта Ви даље радите, као полицајац и као отац?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам мого ништа да предузимам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли питали ко Вам је то рекао, шта се то десило?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам питао, деца су ми била мала, ја са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па довољно велика да Вам кажу да су побијени.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам чуо, лепо сам реко да сам чуо да су побијени, да је то та и кућа, знао сам од прилике, нисам знао ко је, али нисам улазио у детаље ко је побијен, зашто је побије, на који начин, једноставно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте за Јашара да сте чули да је убијен на станици бензинској?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Јесам чуо, ја сам вам рекао истину, рекао сам да ћу говорити истину, да је убијен на пумпи јер сам чуо, а ко га је убио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па Вас сад опет питам, од кога сте чули да је Јашар убијен на пумпи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам реко да јесу убијени и чуо јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Од деце, највероватније од деце или можда са колегама, не могу да се сетим, да јесу побијени, ко их је побио

не знам нити сам улазио, ја сам повремено долазио на два сата три, само сам гледао да обезбедим фамилији храну и да одем и реко сам им лепо, на све могуће начине и овим доле чувајте се. Јер улаз је био обезбеђен, фактички обезбеђен од ових, значи то ме је интересовало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад бих ја то повезао са овим што сте рекли, добро смо се познавали Срби у Сувој Реци и сви смо једни другима препричавали шта се десило, па сад ја Вас питам, да ли сте то што сте чули од своје деце коментарисали, причали, размењивали искуства са неким из Суве Реке, или неким Вашим колегама из Призрена?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Могуће, ал у Сувој Реци не, јер сам мали период био, нисам имао времена, ја сам деци и три, четири сата седео у стану, и након тога одлазио колима у Призрен нисам имао времена да се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а у Призрену јесте ли коментарисали с неким?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Можда смо коментарисали, убијена фамилија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С ким?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Која фамилија, Бериша, који су, шта су, људи нису њих познавали, ја сам познавао а да нисам знао, фамилија Бериша је велика, ко је убијен, након неколико дана сам вероватније и чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули бројку људи која је убијена?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Бројку јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је број био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: 46, 47, 48, чуо сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то су Вам деца рекла Ваша деца од 14 и 18 година да је убијено 46 или 48 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули да је толико људи побијено, кад?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Кад сам дошо из Призрена, то је било два, три дана након тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах након тога сте чули?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Значи два, три дана када сам дошао првом приликом кући, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сад Вас опет ја питам, зар то није необична ситуација да 46-48 људи буде убијено у Сувој Реци а да Ви ништа даље не питате и ништа не предузмете да заштитите своју породицу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А шта да предузнем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли се плашили одмазде, ево отворено Вас питам?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Немам чега да се плашим одмазде, ја нисам био ту и нема чега да се плашим, ја сам се плашио за безбедност своје деце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то Вас и питам.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Али сам морао да чувам парче хлеба, јер сутрадан не бих имао ту исту децу да храним, значи гледао сам свој поса горе који сам радио у Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел то и данас радите, гледате свој поса па нећете да нам кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Шта да Вам кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна сведок да ли је станица милиције ОУП Сува Река имао просторију за притвор?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел имао?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питали сте јел зна, питали сте за Ељшанија да ли га зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ељшани Абдулаха, да ли знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Знам пуно њих, све из Суве Реке, сад да се сетим, Абдулах, не могу. Сигурно га знам али.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате да ли је било тамо у околини Суве Реке на тим путевима, да ли је било запаљених кућа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питали сте га. Пљачки, запаљених кућа?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А исељавања Албанаца да ли је било масовних из Суве Реке, у то време после 26-ог?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Колко ја знам они су самоиницијативно нико није на њих вршио притисак, ја сам радио и у Призрену, у Призрену нико није насилно исељен, сви су били мештани у граду, нико није био исељен, претпостављам да је у Суву Реку није била.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли Ви видели неко исељавање масовније?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Видео сам, радио сам у Призрену они су ишли према Врбици и морао сам да видим све људе који су ишли према Призрену, према Врбици, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из Суве Реке јел, и околине?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Једног сам видео само кога сам препознао и нисам баш толико.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него ја хоћу да направим разлику између Призрена, мене не интересује Призрен.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Једног сам видео из Суве Реке из села Сопина, чисто онако погледао сам, јер сам радио у саобраћајној полицији, био сам обезбеђење, видео сам значи само конкретно њега, а другога нисам обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали због чега се исељава?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, он је био далеко, ја сам био до објекта, само ми је главом урадио, ја сам реко полако, ништа друго, значи нисмо коментарисали, нити ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште чули да је била нека наредба у смислу да Албанци морају да напусте Призрен, Суву Реку?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читав тај крај?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не верујем да постоји таква наредба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули? Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли било неких, почело ратно стање, јел било картона који се издају за.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам Вас разумео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Картона, неких зелених картона, јесу ли издавани, јел се ишло тамо у фотографску радњу где је био измештен СУП. Не знате ни за то?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам питања.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули за убиство Богдана Лазића?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Када је то било?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Мислим '98. године, на радном месту у самом центру, продавница «Балкан белта» ауто-делови и трактори ваљда.

НАТАША КАНДИЋ: '98., сигурни сте да је била, пошто смо ми овде?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Или '99., почетком јануара, фебруара, знам да је било, чуо сам да је убијен на радном месту, да је човек ушо, упуцао га и побего, чуо јесам, а нисам био.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је у вези са тим убиством било још неких убистава?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Било је, реко сам Вам Мија, браћа Крстић, па покојни зет од.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, има везе са тим убиством?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било убистава неких Албанаца, да ли је полиција организовала неки?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, ја колко, не знам то.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате за убиства на Рештанском путу у радионици столарској, 25.марта, да ли сте чули за то?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Сад први пут, стварно нисам чуо. Нисам био, радио сам у Призрену, нисам, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да сте познавали неког Шаља, кога сте познавали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Зависи ко, има их пуно, то су били фамилија где нико није било испод 40, 50 у фамилији, значи конкретно не могу да се, јер су имали у Сувој Реци махале и махале, тако смо их звали махале. Једна махала Ељшани, једна Бериша, тако да нису били баш толико измештени, него су били концентрисани на једну страну, и велики је број њих, тако да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте познавали доктора Мурата и његову супругу Хамиде, јер знате шта је било са њима?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам да су наводно убијени, јер су они били, чуо сам.

НАТАША КАНДИЋ: Када, јел сте чули када су убијени?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Јесам чуо, али након неколико дана, ја сам радио у Призрену, тако да сам долазио, имао сам сазнање, или су ми деца или неко реко убијени, а ко, шта, једноставно нисам улазио у ту проблематику, тако да.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли Ви виђали оптуженог Репановића или Ненада Јовановића за то време?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Где?

НАТАША КАНДИЋ: Па у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па повремено виђао сам, али то је било на минут, два, могуће је кад је он одлазио кући ја сам долазио с посла, јер сам ретко долазио, тако да, здраво-здрово и ништа друго.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли можда то кад сте их видели било једног или другог питали за те неке случајеве, за Богдана Лазића, за доктора Мурата, за ове Берише?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, нисмо коментарисали јер нисмо имали времена, ја нисам имао толко времена, а и људи су били у обавези имали су посла преко главе, значи нисмо стварно коментарисали.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, јесте ли Ви по правилима службе, ако сазнате за неко убиство јел имате неку обавезу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Пријављивали смо надлежнима ако је било убиство, нормално да смо били у обавези, како да не, да.

НАТАША КАНДИЋ: Па јесте ли нешто, у вези са овим што сте сазнали, чули?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Није било моје, ја сам радио у СУП-у Призрен, ако је неко требао то су радници ОУП-а Сува Река, ако је било да пријаве, јер су они надлежни а ја сам могло овамо, јер мене је интересовало моја деца, и у Призрену смо радили, све оно што нам је било наређено, а ови из Суве Реке они су требали ако су имали сазнања да пишу, коме да пишу ја нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Поменули сте нам Тусус, јел тамо било неких борби или убистава?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па било је и бомбардовања, и били су напади јер се ту ради, било је и полицајци, моје колеге погинули су.

НАТАША КАНДИЋ: А јел било цивила погинулих?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: У Малој Круши?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У Малој Круши ја сам пред крају, значи пре него да избегнемо био два, два ипо месеца, то је било, чуо сам прије тога, два и по месеца сам био доле и није било, значи није било активности, није било нити, нису Шиптари живели кад сам ја отишао доле.

НАТАША КАНДИЋ: Сва та места у којима сте поменули, да ли сте у вези са неким убиствима Ви о свом сазнању, кад сте сазнали, да ли сте пријавили Тусус, Малу Крушу, где сте даље били на терену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Није било убистава иначе бих пријавио сигурно, али није било, тако да нисам имао шта да пријавим.

НАТАША КАНДИЋ: Ако могу да приметим, постоје бројни подаци који су изнети, изнели сведоци у Хашком Трибуналу управо говоре о бројним убиствима и у Малој и у Великој Круши, и у Тусусу, тако да кажете да није било убистава а то противречи чињеницама неким.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Судија имам примедбе, ово није судија предмет оптужнице.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Зашто би залазили у Малу Крушу и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, није добро да.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Не, само да објаснимо једно, пошто смо почели да причамо, да се пита сведок у које време је био у Тусусу а које време је био у Малој Круши, јел мислим временски.

НАТАША КАНДИЋ: У период НАТО бомбардовања.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Не, не, сведок прича да је касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били у ком периоду?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, врло добро зна, да се односи на време НАТО бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: И то су позната места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, јел знате у ком периду је то било?

НАТАША КАНДИЋ: Позната места у вези са бројним масовним убиствима?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да одговорите.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Прије него што смо избегли 14.јуна '99.године, значи био сам два, два и по месеца, задња два и по месеца, вртите филм у Малој Круши, значи није било активности јер није било Шиптара у том селу кад сам ја отишао, а у Тусусу сам био, значи нисам био једном приликом него сам био можда хиљада пута, јер смо добијали задатак, било је напада, одлазимо доле, ако има потребе, значи одлазили смо у целом граду, значи није био само Тусус, него је било и Баждарана и сва насеља која су у Призрену у нашој надлежности.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте, јесте ли виђали да су сви који су одлазили за Албанију пролазили кроз Призрен, а да ли сте нешто знали о одузимању? Шта.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не,не, нисам ја, ја нисам радио.

НАТАША КАНДИЋ: А о чему, о чему, чекајте.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, хоћете да кажете да ли је одузимано личних карата или паре, или нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Завршите изволите, шта?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ја сам разумео ако сте ме питали, онда се извињавам.

НАТАША КАНДИЋ: Па ја само, ако бисмо сведоку предочили оно што је начелник СУП-а Призрен овде рекао да је то ето некако спонтано дошло до одузимања личних карата и да се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он не зна, нема сазнања.

НАТАША КАНДИЋ: И да се то, то није нешто што се није знало, сви су знали у СУП-у Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок каже да није знао, сведок каже да није знао о томе ништа.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У самом Призрену могу да тврдим да није било одузимања никаквих докумената.

НАТАША КАНДИЋ: Па не у Призрену, на граници.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А ако је било доле на Врбици, пошто је постојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате уопште за границе, да ли сте одлазили до границе, да ли знате да је уопште неко узимао нешто?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам, могу да нагађам, не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да нагађате, јесте ли били?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, нисам био присутан и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате сазнање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сведок зна за нека кривична дела у време НАТО бомбардовања да су извршена осим ово што зна за убиство Богдана Лазића и поменуо је још доктора Бобана поменуо је још, да ли зна за неко убиство осим породице Бериша и доктора Суке, да ли зна још за неко убиство Албанаца?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам размишљао а и не верујем да знам, кажем ти једноставно.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли, ако сам разумела, Ви познајете полицајца Маријана Краснићија?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некад са њим разговарали о томе шта се догодило?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, нисмо са њиме коментарисали, реко сам вам мајка ми није дозвољавала, моја покојна мајка је чувала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте, немојте поново објашњавати.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте, јел знате где се налази стрелиште у Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Стрелиште у Призрену?

НАТАША КАНДИЋ: Да, стрелиште војске. Село Љубижде.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: А да, да, знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули да су тамо нека тела одлагана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам, ту сам пролазио али стрелиште је ван пута, на једно 500, 600 до километар од главног пута, значи ја сам само пролазио нисам имао времена, нисам ни свраћао доле, нисам имао разлога.

НАТАША КАНДИЋ: Реците, колико често, јел можете да кажете недељно, колико пута сте долазили у Суву Реку?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Реко сам Вам, према потребама, ја сам, сад кад ми враћате филм, самим бомбардовањем два месеца, три сам био, овима у Приштини носили смо пошту, а пошто у Призрену није било, продавнице су биле веома лоше снабдевене у Приштини сам долазио па сам на два, три дана, сакупим храну, донесем деци и супрузи и вратим се у Призрен, ајде да кажемо, некад нисам одлазио десет дана, некад сам одлазио два дана за редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је. На почетку је рекао да је долазио на два до три дана.

НАТАША КАНДИЋ: Да, али нас занима јел је долазио службеним?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, приватним колима.

НАТАША КАНДИЋ: Приватним.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Личним колима.

НАТАША КАНДИЋ: И сами сте путовали јел?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Сам.

НАТАША КАНДИЋ: И само још једно питање. Рекли сте да сте врло често били на терену, па сте помињали Тусус и да сте тамо били у приватним кућама, а где су били ти људи у чијим кућама сте ви били?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Једна кућа је била на самоме врху на излазу из Тусуса, горе је било брдо, били смо смештени, а мештани који су били већина ја не знам јер сам одлазио с једног на други крај, не знам ко где живи, јер смо ми били, увек је било мештана, били су стари, младих није било никога, старији су били сви у својим кућама. Мада нисмо обилазили куће јер нисмо смели да обилазимо куће, знам жена која је из Тусуса доносила ми млеко.

НАТАША КАНДИЋ: Па не, рекли сте да сте били у кућама, па Вас ја питам.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, у једној кући било је, то је било значи.

НАТАША КАНДИЋ: Па колико вас у једној кући?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па зависи, седам до десет, зависи према потребама, некад пет, некад седам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било, то што Ви говорите?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Е сад, прије бомбардовања то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нећемо о томе, молим вас.

НАТАША КАНДИЋ: Господине, кад сте били на терену. Рекли сте нам на почетку кад сте почели да говорите да сте били у Призрену а да сте често били на терену, па сте набројали Крушу, Тусус, који је то период?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па не могу да враћам филм. Али од самог бобмардовања био сам два, три месеца, носио сам пошту у Приштину, након тога смо били, час у Тусус дан, два, није било одређено да седио 15 дана, 20 дана, него добијем дан, два, па одем на Баждарану, па са Баждаране пређем у Ортокол, па из Ортокола.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али сте рекли да сте у приватним кућама и ја сад Вас питам, где су људи из тих кућа?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам се интересовао, ту нам је одредиште, ту смо спавали, рецимо.

НАТАША КАНДИЋ: Празне куће?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да, једна кућа је била само која је била.

НАТАША КАНДИЋ: А у другим местима на терену, где су људи из кућа у којима сте ви?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Највероватније по кућама приватним, јер нису били.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, где су људи из кућа у које ви уђете?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам се интересовао јер сам добио наређење, ту ћеш бити и моје није било да питам где су шта, како, на који начин.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Изволите.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Рекли сте да познајете два Чукарића, да сте чули за два Чукарића а да познајете једног. Да ли Ви познајете Сашу Чукарића који је с Вама радио у полицији?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињао је.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Тог Сашу Чукарића знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је то тај Чукарић.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да, знам га, како не.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли игра фудбал и да ли му је надимак «Почи»?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Тако је, управо то је особа.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала. Још једно питање, често сте овде говорили о екстремистима и да сте имали неке податке и да су нека лица екстремисти. Да ли су то службени подаци које сте као полицајац добили од стране својих старешина?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја, нисмо добијали, али прије сваког одласка на терен онај ко нас упућивао на задатак интерно, обратите пажњу ту, ту, рецимо на ту и ту кућу да не дође до пуцњаве јер таква ситуација је била запета, јер смо прво ради личне безбедности да обратимо пажњу на ту и ту кућу или на ту и ту кућу, јер може доћи до рањавања и убистава, јер су погинули велики број полицајаца, сад да ли су од њих или од других, велики број је погинуо полицајаца у самој Сувој Реци.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи старешине ваше су вас обавештавале да су та лица екстремистички оријентисана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Е сад још једно питање. Ви сте дуго били полицајац на том простору, да ли сте као полицајац имали информације да су поједина лица о којима сте питани била под такозваним мерама појачаног надзора?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Управо то, значи имали смо податке, чак смо и писали, морали смо, добили смо задатак да извршимо испитивање од појединих особа да ли се и даље бави, да ли је прекинуо или не, и онда смо то на крају у појединим случајевима и писали белешке или те извешаје, да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи потпадале су под мере.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Појачаног надзора. Да ли су ова лица из породице Бериша о којима сте причали у временском периоду пре рата била под овим мерама од стране државних органа?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Управо тако, тако је.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала, немам више питања.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли је Вама страдао неки зет пре бомбардовања?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '98., да.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Кад?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У ствари јануара, ја мислим 26., 27. јануара '99. године, да.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Где?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: На излазу из Суве Реке, то јест, тако звано према Дуљу.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Како је страдао?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Метак, ПКТ у службеном возилу.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А шта је радио зет?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Полицајац је био.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Полицајац. Рекли сте да сте Петковић Зорана видели на пумпи после почетка бомбардовања, колико сам ја схватио. Да ли знате шта је имао од гардеробе на себи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Пазите, то је у пролазу, наточио гориво, како си Зоране, шта радиш, јер расли смо заједно, видимо се, и нисмо баш, нисам имао времена да коментаришем, јер сам имао обавезу у Призрену, то је било минут, два, пет минута.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли је он радио у ОУП-у Сува Река?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли знате где је био распоређен?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радио је у ПКБ «Метохија-вино» као возач, професионалац.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А у време бомбардовања да ли је био активан у Територијалној одбрани или тако нешто, у Цивилној заштити?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Колико ја имам сазнања не.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Рекли сте да сте били доста на терену и да нисте сарађивали са Албанским живљем. Да ли је, пошто је овде било питање од тужиоца, каква је била врста притиска на вас Србе који сте живели тамо, да ли је то били, одласком у продавницу да ли су вам се они обраћали на Српском језику или на Албанском, и ако се обратите на Српском какав је био одговор, шта се дешавало?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па задње оно, осећало се како да Вам опишем, толико је била напета атмосфера ми нисмо са њима до, једноставно нисмо ни коментарисали, нисмо ни причали са њима, то је било толико очигледно, пошто су се они тако понашали нисмо се ни ми њима обраћали, значи нисмо имали фактички никакав контакт са њима.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А хоћете ми, објаснили сте о породици Беришанаца овим који су на Рештанском путу направили ту кућу, и рекли сте да су они били ектстремисти. Да ли се екстремизам појављивао у облику финансирања терориста, наоружавању, или тако тих случајева, каквих Ви имате сазнања?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Имали смо сазнања да су поједине фамилије помагале, ко је год имао могућности, ова породица, фамилија Бериша је била међу јачим фамилијама у Сувој Реци, имали су, могу да претпостављам да ли су, не могу да коментаришем да ли су давали, имали смо сазнања да су давали новац, да су, а на крај крајева и лично један из фамилије то је тај Бујар, да је малтене учествовао свуда, значи где је год било потребе, јер су они прије него да нас бомбардују радили обуку по неким селима доле, вршили обуку, а зашто су вршили обуку него. Имали смо сазнања, да.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Рекли сте нешто о доктору Бобану, да је био ауторитет у Сувој Реци и код Срба и код Албанаца, да ли знате како је он страдао и од кога?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Убијен је од стране, чуо сам, од УЧК, он и још двоје, да. Чуо јесам.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А да ли се причало да се ради о некој крвној освети или тако нешто?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Не.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Бобан није никоме се замерио, није имао зашто да буде у крвној завади.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А јесте ли знали полицајца Тановића?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам за њега, нисмо баш толико били, чуо сам, знам, знам га али баш толико лично не.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Немам више питања.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште имате сазнање да је након објављивања бомбардовања, значи одмах, тих дана, да је страдао неко од полицајаца у Сувој Реци. Да ли сте чули?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Априла, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи одмах након што је објављено бомбардовање да је тих дана неко настрадао?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Много је њих полицајаца у Сувој Реци погинуло да стварно не бих да, нисам размишљао о томе, много је погинуло њих, међу њима и зет, значи много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је у јануару, али ја Вас питам, мислећи да можете неки оријентир да имате зато што, отпочело је бомбардовање, објављено је, да ли сте одмах након тога имали прилике да чујете да кажете и овај настрадао полицајац?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам размишљао, стварно нисам размишљао, а могуће, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Једноставно.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Када Вас је тужилац у току данашњег дана испитивао за тог другог Папића, не Папић Рамиза с којим сте Ви радили, Ви сте рекли он је био на оној другој страни, па само ако можете да појасните на којој тој другој страни и шта је он.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ево да јасније, да буде јасно.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Значи о том другом Рамизу, о том.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Битић Рамиз.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Битић, тако је.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Долазио сам у Сувој Реци повремено, тог дана сам дошао, његова мајка Добрила Битић дошла је код мене, значи видеела је кола и ми смо били на стотину метара један од другог, значи она поред самога пута је била, чим је видеела дошла је код мене, Цакани су ме звали, молим те Рамиз ми је у притвору, значи то је било шта да радим, а они наводно имали су и сазнања да је у Студенчанима вршио обуку, тај Рамиз.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Обуку кога?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Обуку терориста.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: А, то.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да. Они су имали сазнања и радници Државне безбедности су га узели, она је дошла да га извуче, ја сам реко ја тај поса нећу да радим, јер радим овај посао који радим, да не бих изгубио посао и нећу да интервенишем, то је то било.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: То сам хтео да Вас питам, е, одлично. Е сад, моје друго питање везано за то, дал су ти терористи малтретирани сопствени народ, значи говорим о терористима Албанцима, да ли су малтретирани сопствени народ, пљачкали га, крали, убијали и тако даље?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Јесу.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Рекетирани?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја јесам чуо, не знам конкретан случај, али јесам чуо, јер смо имали малтене до прије овога и прије тога кренули, имали смо пријатеље и он дође, рецимо човек каже.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Пријатеље које, само појасните, пријатеље.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Албанце.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Албанце, е то, само се прецизно изражавајте.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Али то је било раније, живели смо веома добро, али.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: И шта Вам каже тај Албанац?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Десило се X пута да каже то тај, значи било је у обавези да плаћају тај.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Рекет?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, управо из Швајцарске људи.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Знам ја то добро.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Радиле су, да су плаћали, да су давали за ту борбу, тако су они рачунали, свака фамилија је морала давати.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Хвала Вам најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања да ли има још, браниоци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Остало је нејасно '95., је отишао у Призрен, да радите тај посао који сте радили, а причате нам, ми овде расправљамо о '99., евентуално '98., кад су, од кад датирају Ваша последња сазнања о екстремизму породице Бериша, из које године?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Мени је покојни отац био полицајац, и још малтене док сам постао пунолетан није хтео да ме оптерећује увек ми је говорио да су Беришанци међу најекстремнијим у Сувој Реци, ова фамилија која је била иза нас, код оца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте педесет и?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Пето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пето годиште.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи кад сте били у основној школи, то је било седамдесетих година. Питање је било, када сте последњи пут чули, Ви нам причате о нечему што је било пре 30 година, сада Вас ја питам, кад сте последњи пут чули нешто конкретно о њима?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па цело време причали смо, отац ми је причао а овамо смо имали сазнања, јер сам радио тај посао, добијали смо задатке да се обрати пажња.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, од кога сте добили задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па добијеш од старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је на питање адвоката.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Од старешине добијеш задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове, име и презиме, значи док сте били у Сувој Реци сте добили од надређеног.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам говорио да смо повремено добијали ради своје безбедности податке да обратимо пажњу ту, ту, ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Име и презиме, од кога сте добили податак да обратите пажњу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Имена је било, старешина много се мењало, кад би почео имена да набрајам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ајде крените, не журимо.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали податке те врсте '99.године, почетак '99.године?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога сте то имали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па старешине се мењале, зависи ко је био командир, сад је био рецимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Командир из Призрена или командир из Суве Реке?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ја говорим за, ако сам био у Сувој Реци, командир из Суве Реке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је рекао из Суве Реке?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па из Суве Реке су били рецимо други командири, било је њих седам, осам који се мењали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ма, реците ми име једном.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па Кораћ, па је био Јовановић, па је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који Јовановић?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам како се звао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел неко од ових људи који седе на овој клупи?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не. Радојко је био у то време помоћник командира, а није био командир уопште. За оно време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте од њега добили неки такав, то Вас питам?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Можда сам, не верујем да сам добио, оно што сам добио радио сам, написао сам и отишо сам, значи понекад смо консултовали се шта да радимо, да ли има, значи долазимо до закључка да раде али да се прикупљају подаци о тој, тој и тој особи, ако буде било нешто друго да се исти, ако има потребе приведе и ради се са њиме даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас још једном, од људи који су овде на клупи, окрените се погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, не, рекао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли те добили неко такво наређење?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не. Е па опет исто питање, кад сте последњи пут добили податак да су Беришанци екстремисти?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам Вам рекао, '95.године значи имали су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али после '95., до '99?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, ја сам радио у Призрену, мене је интересовала моја фамилија, значи ја сам се распитивао одакле може да буде, значи да буду рецимо моја деца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код кога сте се распитивали?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па кажем Вам, у оно време кад смо имали времена '95. '96. '97.године, уопште смо коментарисали ако дође, јер је од '70., година то кренуло малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, на моје питање Ви сте одговорили почетком '99.године да сте имали та сазнања?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да, имали смо сазнања, значи ја говорим, ја сам радио у Призрену, у Сувој Реци нисам радио, али према сазнањима из рецимо године, две или пет година, имали смо сазнања али људи који су у Сувој Реци они су се сигурно тиме бавили, ја сам се бавио у Призрену, нормално сам, на оној територији где сам радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Морам да Вам кажем да сте контрадикторни, с једне стране Вас то интересује јер Вам је опасност по породицу, а с друге стране кад чујете од те породице, од деце да је убијено 46 или 48 Албанаца, онда Вас то више ништа не интересује.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам Вам рекао да је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објасните то.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Мени моја фамилија на прво место, тек сам сад видео неке ствари, на првом месту, ради безбедности своје деце гледао сам колико сам мого, не могу да утичем ја, али одатле би могло да настане опасност јер, да ли су моја, од онога деца, јер су убијени много људи, а ко их је убио, значи ми немамо сазнања ко је те људе убио, наше полицајце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре Вас је питао неко, рекли сте Бобана, доктора Бобана су убили УЧК?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е сад Вас ја питам, шта сте чули ко је убио ове Албанце у пицерији? Надовазаћу се на питање колеге, браниоца Папића, да ли је можда УЧК убио те Албанце у пицерији.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам, чуо сам да су убијени, ко је, не знам, нисам био присутан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас, да ли је УЧК у пицерији у Сувој Реци убио 48 Албанаца? Значи могуће је да су и они убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао не зна, не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И дан данас Вас питам, ето, јел дан данас знате ко их је убио?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал су Албанци убили или Срби убили?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не зна, рекао је, немојте стално око тог питања, стварно, више пута је поновио да не зна, инстистирало сте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, пазите, ако сте у Сувој Реци у центру града деси убиство, које је извршио УЧК, онда је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ја то разумем, све Вас ја разумем, али ако он каже не знам конкретно за те људе, то је одговор.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: То је било на излазу из Суве Реке, а ја сам живео у сасвим другом делу града, значи нисам ни имао, тај део је Занатски центар, морало је да се оде директно тамо да би се нешто видело или чуло, ја нисам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај Занатски центар је одмах преко пута пумпе на којој сте Ви точили бензин.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Није преко пута, ако гледате има четристо метара у дубини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче да ли има још питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајмо да се вратимо на овог Чукарића, овог другог. Колико година има тај други Чукарић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако рекао, ако је то тај Чукарић на кога.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ако је то тај, Чукарић Сашу знам, имао је гргураву косу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико има година?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па мислим да је '68 - '69., ако није и '70.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је он био '99. године, јер радио у полицији?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је прешо '97 - '98., у Призрену, нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи '99. није био у Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, да ли зна, немојте значи, него да ли знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не, али кажем.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам реко, не знам, не знам, реко сам не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он говори за Призрен кад је био, а да ли знате уопште када је дошао он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прешао са послом или са чиме прешао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реку?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '91., је ваљда дошао у служби, реко сам Вам, лепо на почетку да сам га примио, радио сам у магацину, човека сам задужио, био је, ја сам отишо '95., и онда смо изгубили контакт са већином, тако да сем због фамилије, морао сам да долазим, а друге ствари баш толико нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је прешао од '97?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је радио у Призрену?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Полицајац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи радио је с Вама?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, имало је више станица у Призрену тако да, и саобраћајна и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па '95 - '97., заједно сте били.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Али ја нисам радио са њиме, не могу да кажем да сам радио са њиме, кад нисам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиче, више полицијских тих станица је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не, мени је важно да ли је радио у Сувој Реци, тај други Чукарић, то ми је.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Полицајац је био па је прешо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је '99., на почетку бомбардовања тај други Чукарић радио у Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ни једног тренутка сад није рекао други Чукарић. Јер говоримо о једном Чукарићу?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: О једном Чукарићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате још неког Чукарића?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала Вам немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ваш отац се звао Витомир?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Рекосте мало пре да је био полицајац?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Јел био у пензији и од кад је у пензији?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '79.године.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: '79., од?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '79.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: У пензији?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А кад је умро?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '98.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, значи он није могао да разговара са Краснићи Маријаном у вези догађаја '99.године?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. Јел имате Ви сазнања да је Ваша мајка разговарала нешто са Краснићима?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, реко сам Вам на почетку они су били блиски, моја мајка покојна је чувала Маријановог сина.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Јесте, све сам ја то чуо, да ли имате Ви сазнања да је она нешто с њим разговарала?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Они су одлазили до задњег дана један код другог, шта су причали, да ли су причали.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не знате. Добро. Сад ми реците, од кад Ви знате Краснићи Маријана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Од првога дана, он је радио у полицији и ту, значи са мојим покојним оцем и мајком били су врата у врата, и ја сам ту живео.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Које је годиште тај Краснићи Маријан, да ли знате?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '49. или '50.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: '49.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Или '50., добро, и био је полицајац, какав је био полицајац, јел имао неке, обичан полицајац?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Саобраћајни полицајац.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Саобраћајни полицајац?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли Вам је познато до кад је он радио?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Кад су почели да напуштају дал '90.-'91., ја мислим да је отишо у пензију.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. А шта је после радио?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Возио је камион, приватно.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Где му је било седиште с камионом, одакле је радио, где?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Камион је, пошто су били у истој згради, моја мајка је била са ове стране он је био десно, камион је поред самог купатила са спољне стране паркиран код моје маме, значи фактички до.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли је радио, то Вас питам, јел радио у Сувој Реци или ван Суве Реке?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Камионом?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да, да.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Камионом где је имало потребе, ишо је свуда, знам да је ишо.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па добро, а јел радио у, Сува Река му је примарно место где ради или је?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. Да ли је и '99.године живео и радио у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Јесте. Пред, да избегне, после је једно време није био ту, значи једно месец дана или прије тога, знам да покојна мајка рекла Маријан отишо, морам да му чувам стан, е то је било све, и они су му после обили стан и тако.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Аха, а зашто је Ваша мајка морала да му чува дете?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Није морала да му чува, чувала му драге воље.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А где је он био?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Он је био ту, супруга му је радила као учитељица и није имао ко да му чува децу, питао је мајку, мајка је прихватила.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Где му је радила супруга, извините?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Учитељица у Основној школи у Сувој Реци, Катарина.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Катарина, а кад кажете да није био више у кући?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим прије бомбардовања, једно месец дана или како је било, мислим да је 10 - 15 дана или месец дана прије него да, знам јер мајка ми је рекла да су напустили јер су отишли у Црној Гори у Тузи, јер има.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. Јесте ли Ви о овим догађајима о којима Вас је питао и тужилац и судије, јесте ли Ви разговарали са Краснићи Маријаном док сте били доле у?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања, изволите.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Само још једно судија. Да ли Ви познајете сведока «А», ту је његово име и презиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте говорити наглас његово име и презиме, заштићени је сведок, само погледајте, да ли га познајете?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Знам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Питање је само, о каквој личности се ради и да ли је склон употреби алкохолног пића и коју је школу завршио?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам коју је школу, ја знам њега, он је млађа особа, тако да нисам имао времена, знам три брата су и сестра а

о каквој особи, не верујем да је био алкохоличар и дан данас дружимо се, у месец дана се видимо, здраво-здрави, како си, добро, ништа друго.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли Вам је познато да је имао извесних психичких проблема у току рата?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате уопште да ли је био болестан?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се лечио?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Још једно питање, да ли Вам је познат Наим Бериша, да ли је он био командант неке «Црне бригаде», УЧК?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Имали смо сазнања да, да је имао и, јесте, да је био према Малишеву горе да су га виђали људи и да је убијен.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је он из ове породице Бериша?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, имају различите породице су.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште коментарисали са сведоком «А», везано за ова убиства за која сте кажете чули одмах након два до три дана?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Питао сам га, уствари он ми се поверио као наводно зову ме у Специјални суд, ја сам му реко, ако си нешто био или да ли си урадио то ћеш ти да знаш, реко, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име немојте говорити.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Надимак сам реко, нисам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, нисам мислила сад за овај временски период него тада у то време, да ли сте га виђали, да ли сте уопште коментарисали са њим, јер он је полицајац, значи у Сувој Реци је, јел тако, да ли сте уопште га видели том приликом и да ли сте коментарисали нешто везано за та убиства за која кажете да сте чули од деце?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не верујем, јер смо имали у Сувој Реци једно место где је био један кафић, повремено смо се састајали, седнемо, попијемо сок, ово-оно, то је било десет минута, пола сата, сат времена, значи не верујем да смо коментарисали, он је млађа особа, ипак ја сам о мојим пословима, нисам мого да причам са сваким, јер сам на крају крајева тако и васпитан и наређено је да несмемо са сваким да коментаришемо, не верујем да сам коментарисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у то време чули да се у Занатском центру догодило убиство, конкретно у пицерији некој, да је ту било масовно убиство? Ајде ово за кућу, то сте говорили везано за куће, али конкретно да ли сте ту у том објекту чули да се десило нешто? Само сте уопштено чули да је више људи страдало.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам стекла утисак да је сведок рекао да је његова мајка била у јако добрим односима са породицом Маријана Краснићи а да он са њим није уопште разговарао и није био у таквим односима, ако није незгодно, јел може да нам каже како се то догађало у ситуацији кад нам је причао колико су, не знам, захладнели односи, колико није било тог контакта, како то да је његова мајка у тако добрим и пријатељским односима, а он, стекла сам утисак да је имао површне односе са?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Ја сам био у добрим односима, али лепо сам рекао да нисмо коментарисали шта се радило, како се радило, ту, а били смо у добрим односима, значи, нисмо били у лошим односима, ми нисмо имали један против другог ништа, него једном приликом његов син, мада ми мајка није дозвољавала, значи уопште нисмо причали о ситуацији да ли је била, рецимо кажете, паљење кућа, једноставно са њиме нисам коментарисао јер ме је мајка замолила да не, да не би дошло, јер мајка је била присна, значи присна са њима, јесте била присна, мајка је до задњега дана ишла код његове супруге и они су долазили код маме, јер су били посебно од мене.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је мама знала за ово убиство породице Берише, јел Вам је нешто?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не верујем, реко сам Вам не верујем да је знала, могуће да је чула од некога, ја са њом нисам коментарисао уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би требало питање, да ли сте Ви коментарисали, не да ли је знала?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Па не, па да ли је знала, па да ли му је нешто рекла, молим Вас?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А да ли сте са мамом уопште о неким догађајима коментарисали јел је она примећивала шта се догађа, јел Вас је нешто питала, јел Вам је нешто рекла, зашто, јел јој било чудно зашто Маријан одлази, зашто му чува стан?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, није, они су отишли за Тузи и нису ни рекли мами ништа, кажем, ево не бих ни знао, са мамом нисам ни коментарисао, отишла је код мајке, они су, ко је био не знам, стварно не знам, јер сам дошо из Призрена, обили му врата и узели су му наводно, наводно замрзивач, каже шта ћу јадна да радим, због тога и знам, а ко је био, да ли је био, значи не бих ни знао.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, јер је Маријан Краснићи реко мајци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Па како сте рекли она му је чувала стан, морам да му чувам стан?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, она, нису рекли, ја не знам, нисам, она је ваљда сматрала, неко је ушао сигурно и видела је, највероватније да је рекла немојте, ко је био, шта је био, лепо ми је рекла сине украли су, узели су замрзивач, значи са мајком сам о томе причао, друго ништа, није реко да ли да чува, и није могао нико ни да чува на крају крајева себе а камоли да чува туђи стан.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени да ли имате питања?

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Сведок нам је рекао кад је долазио из Призрена да су постојали пунктови где су полицајци заустављали возила, да ли може да нам каже, пошто је он то већ рекао, да нам понови, ко је вршио проверу возила, да ли је редовна полиција или резервни састав и полиција?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Пунктови нису постојали у Сувој Реци него је била патрола, значи, али сигурно су добили задатак да свако возило које уђе преконтролишу, класичних пунктова није било у Сувој Реци.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Добро. А ко је вршио контролу, редовна полиција, или резервни састав?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: У 99% случајева је било рецимо активни, било је активних а могуће да је било међу њима резервиста али, могуће.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Добро, немам више питања.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Судија, сведок је мало пре изјавио да је сведок «А», желео са њим да се консултује или саветује у вези његовог доласка у Специјални суд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није то рекао, него му је само саопштио да је добио позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је саопштио, тако сам и ја схватила, да долази овде.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Није тачно, реко је посаветовао се, пустите транскрипт да чујемо шта је рекао сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Шта је то желео да се посаветује са Вама?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па могуће да је сматрао да му помогнем али не знам како могу да му помогнем у вези, стварно не знам да ли је био, да ли није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да му помогнете.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Уопште, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то схватили да му помогнете, и како сте Ви схватили да је требао да се посаветује са Вама?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Само секунд, ми смо доле били већина блиски, значи причали смо кад смо имали прилике о свему и о свачему, он је могуће сматрао шта да ради, ја сам му лепо рекао позив си добио иди горе, оно што си, ако си замесио или ти или ја, за то ћеш да одговараш, значи није било, то је било прошле године ја мислим јер он ради, ова особа ради као столар и ја одлазим код њега повремено мењам прозоре, прави ми столове, тако да смо малтене у контакту сваког месеца, али чисто оно.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Шта Ви мислите зашто је он хтео да се саветује са Вама?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Он је можда сматрао ето као радио сам тај посао, искусан, шта да ради, како да ради, ја не могу да делим другоме савете јер не знам шта бих му реко, да ли је био или није био, једноставно не улазим у то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Вама баш рекао да се, хоћу да се посаветујем са Вама?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не да се посаветује него сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него сте то Ви извукли закључак или Вам је директно рекао хоћу да се посаветујем?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте Ви то схватили да је он хтео да се посаветује?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Па можда сам сматрао, можда ми је само реко добио сам позив, ја сам реко оно, позив мора да се јавиш, значи само то, није било коментарисање, тако да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А како Вам је деловао тада када је то с Вама разговарао?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нормално, ко што би, јуче сам, прекјуче сам га видео, здраво-здравио и ништа друго.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро, како је деловао, да ли је био уплашен?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Колико сам ја схватио да јесте, али да ли је, да ли није то је друго.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А што би био уплашен, молим Вас?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте тако, па откуд он може да зна.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић, оптужени Нишавић.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Само два питања, знам да ће председница да каже опет Мишко понављаш се, али, јел је битно много, да ли сте некад разговарали са Маријаном Краснићијем о мени?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Да вратим филм, не верујем, могуће али не верујем, једноставно не могу да се сетим.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли сте некад рекли Маријану да сам ја некеме претио око тог, тих ствари?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли Вас је Маријан испитивао некад за мене шта радим, како радим, где радим?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Није могао Маријан да ме испитује за ништа, није имало теорије, нема шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је нешто говорио везано за ту мисију, да више није у мотелу «Бос» и евентуално зашто није, да ли сте о томе нешто говорили, конкретно везано за мисију?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушајте да се сетите, значи конкретно Вас питам везано за мисију ОЕБС, да ли је нешто са Вама коментарисао, зашто више ти људи нису ту?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Могу да кажем, или је неко наредио или су, не знам да кажем, ја враћам филм, мало смо коментарисали он је имао мотел горе, они јесу били горе, али не верујем са Маријаном да сам коментарисао о томе, највероватније ће бити да је, зато што су Срби, они су добили инструкције, да ли су добили.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па добро то је.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Али не верујем, не верујем да сам коментарисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви уопште знате да ли Вам је Краснићи нешто рекао, ако је уопште говорио о Нишавићу, да ли Вам је рекао да се он нешто љутио можда?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нисам коментарисао са Маријаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: И још нешто око те мисије. Ја сам, значи понављам мој исказ, значи у мисији су били Американци и ОЕБС, да ли ти правиш разлику Американци и ОЕБС, јер то су две мисије различите, сад да ли ти?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја у тој мисији ко је био, одакле су били, нисам знао никога лично, али.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да, да, то значи да се зна, јел то је било са Американцем, али он може да мисли мисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па наравно.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Јесте, и, да, то је то, и још овај, кад си долазио у Сувој Реци где си ме виђао, пошто смо, да објасним ми комшије, мој отац је, у истом смо улазу, да ли сте Ви до мене у згради?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нигде другде или у згради или на спортски терен.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Значи, зато сам хтео да кажем, значи у згради сам увек био, нисам мого да буде, значи зна се како сам био, у цивилу, или у спортски терен у тренеркама, зна се, зато да би разјаснио већу око овог сведока. Ја немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Само још једно питање, као полицајац СУП-а Призрен, да ли је обезбеђивао увиђајне екипе СУП-а Призрен у Сувој Реци?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања. Нема више питања. Да ли имате Ви још нешто да изјавите господине Јовановићу, нешто што Вас нисмо питали а можда Ви сматрате да је битно?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Ви долазите из Младеновца. Трошкови превоза по неком извештају су 320,00 динара, да ли тражите трошкове превоза, имате право?

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Нема потребе, само нека ово заврши се, нема никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове. Добро, хвала Вам лепо можете ићи.

СВЕДОК САВА ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Хоћете позвати молим вас сведока Вујичић Јована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ево станите овде господине Вујичићу. Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Вујичић Мирка Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Виши машински техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше боравиште је где?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боравиште Ваше где је?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Глогоњ, Панчево, улица Млинска 163.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: У Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: 14.10.1937.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Вујичићу, Ви сте позвани у својству сведока и као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле на та питања нисте дужни да одговорите. Ви сте били саслушани у претходном поступку, код истражног судије, пошто нисте положили заклетву ја бих Вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: То је ова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наглас прочитајте.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ:

Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

СВЕДОК ВУЈИЧИЋ ЈОВАН

Упозорен, опоменут, заклет, па изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујичићу да ли Ви знате зашто сте позвани?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па ја бих желео ако може да ми се прочита изјава прошли пут кад сам био у истражном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо Вам читати, а ради неког подсећања сигурно да ћемо Вам нешто цитирати. Али да ли сте уопште, ево сад Вам ја одмах директно постављам питања, да ли сте чули за страдање породица Бериша марта '99.године?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: То сам чуо касније у штампи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би то било касније?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Иначе доле не. Па у новинама кад је почело овде да излази око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек тада сте чули?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Иначе доле не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у то време где били?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: У Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Призрену?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којим пословима сте били?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Директор Јавног комуналног предузећа «Хигијена, зеленило, гробље и пијаца»,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас чула.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Директор хигијене, зеленила, гробља и пијаце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је конкретно Ваш био задатак као директора?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па као директора био је чишћење, уређење града, пијаце и пијачне услуге, зеленило, одржавање зелених површина у граду и три гробља, православно, католичко, муслиманско. Сахрањивање нормално преминулих од болести и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, у време кад је објављено бомбардовање, да ли се нешто променило?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па до промене је дошло кад смо добили наредбу Окружног суда за скупљање лешева, по позиву значи суда, где је присуствовао истражни судија, било је полиције и било је из ОЕБС-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би то било, кад је била та наредба за скупљање лешева и где?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па не бих знао тачно да Вам кажем, било је лешева у Ораховцу, Круши, Малој Круши, Ландовици и још пуно неких места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било, када је била та наредба да идете да скупљате?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па од почетка, кад је почео рат, чим су почеле жртве наредбу смо добили од Окружног суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли већ кад сте чули за жртве или сте добили раније када је.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили ту наредбу када сте чули за жртве или је наредба била раније нешто?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па одмах, у самом почетку бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У самом почетку?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, биле су жртве тако да смо одмах приступили томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли су то жртве које су везане искључиво за бомбардовање, које су настрадале од последица бомбардовања или знате и за неке друге жртве које су на неки други начин страдали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па било је и у тим борбама, од стране полиције УЧК и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово када сте били кажете у Ораховцу, па у Круши, реците ми шта то значи да сте били, да ли Ви одлазите или одлазе Ваши људи, како то иде?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, моји људи ја нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши људи?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи које сте Ви упућивали на терен?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па било је њих, зависи колико је лешева било, ако је два онда су ишли по двојица, тројица ако је више онда је било више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате било које име?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па не бих могао сад свих да се сетим. Свих имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел било више људи у вашој фирми?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: 246, укупно запослених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом, рецимо да је у Вашем сећању било сахрањивање масовно лешева?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, не. Имали смо сахрањивање у Ораховцу, имали смо у Зрзу, имали смо у Малој Круши, то је неки споменик, турбе, ту је било неко гробље, а онда у Широко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у Широко и када?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: То је испред Суве Реке, на једно, не знам тачно колико је километара, прво су сахрањене две Албанке, мајка и ћерка, после тога је шест лешева у сандуцима доведено, био је присутан покојни председник Општине и директор Медицинског центра Бобан

Вуксановић и он је послао возача свог колима да иде породице да обавести, да ли три или четири су леше подигнута, два нису. Нису хтели родитељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било од објављивања бомбардовања, када би то било да су се десили ти догађаји у Широко?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па да Вам кажем, ја сам господину Драгољубу Станковићу дао фактуре, у вези тих, тако да не бих се сетио тачно датума кад је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад конкретно шта се сећате, да ли је то било тих првих дана од објављивања бомбардовања или касније, то Вас питам само, шта је у Вашем сећању?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Мислите на ово у Широко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово у Широко, да.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па негде ваљда, првих месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првих месец дана. За нека већа масовнија скупљања лешева, сахрањивања?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Највише што смо имали то је било у Пусто село 95, колико се сећам лешева, фактуру сам и ту дао господину Станковићу, да ли је то Вама доступно или није не знам, то је извађено па онда пребачено у капели Медицинског центра у Призрен, одатле ишло је на обдукцију у Приштину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ме ово интересује. Како се то одвија, Ви добијате, имате сазнање, јел тако, да постоје негде лешеви, како Ви шаљете екипу, којим возилима, да ли имате неке специјалне, да кажем, машине, и како се то одвијало?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па да Вам кажем, конкретно ово за Пусто село, то је ручно вађено све, значи било је неколико возила, била је и екипа из Ораховца, тако да су и они добар део одрадили, све је било сахрањено у оним пластичним врећама, неке су имале, те вреће ми смо имали у «Хигијени» код нас, за сахрањивање таквих лешева, ако је извршена идентификација, знало се име и презиме, онда је на оној, као пирамиди, оно што се користи за муслиманске обреде, писало име и презиме, а ако није онда је писало НН, и око врата исто је стављена у најлон фолији, завезано и стављено име и презиме или НН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вама то сазнање?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То о чему Ви сад говорите?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па то сам гледао у капели, а гледао сам и на Призренском гробљу који су сахрањени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били директно на лицу места?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: На Призренском јесам и у Ораховцу јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још негде били, да ли сте били некад у Сувој Реци?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада били?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: У Суву Реку нисам ишао јер није имало потребе, они су имали своју Цивилну заштиту и Комунално предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке камионе?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Камиона смо имали пуно, не знам на које мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше, предузећа.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Наше камионе имали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве камионе, који су то камиони?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Имали смо камионе за смеће, имали смо ауто подизаче, имали смо фапове кипере, имали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, да ли сте користили неке камионе везано за лешеве?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Од наших камиона један комби смо користили, троје погребних кола и једну заставу из Трговачког предузећа «Линијер».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А машине да ли сте имали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Имали смо утоваривач, два комада, један 130, један 180 и ровокопач један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био тај ровокопач?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Велики, «Радоје Дакић 600».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је писало нешто, да ли је било?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Писало је, «Радоје Дакић 600 Д».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали нека путничка возила?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Путничка возила смо имали, југа, ладу, заставу 101 и мерцедес један, који сам добио од Општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Будимир Спасић?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Будимир Спасић је био један од људи које сам слао понекад, мењали су се, пошто је он становао на селу, њега сам слао у те краће релације, да би могао у току дана да се врати у село, живео је у село Новаке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некога слали, да ли можете да се сетите?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па слао сам неког Марка Баљака, слао сам једног из Грнчара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте и Шефкет Салију, Ђевђета, Али Ђогаја, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Они су ишли као радници на укопавању лешева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На укопавању?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, и ископавању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада Ви лично послали Али Ђогаја да иде да врши неко укопавање, ископавање, да ли Вам је то познато?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Једино неко од пословођа, јер имао сам четири пословође, тако да су они то решавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми било шта, везано значи за Суву Реку, да ли знате ко је радио то?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за лешеве ко их је скупљао, ко је сахрањивао, да ли то уопште знате?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то нисте чули?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за стрелиште, ђубриште?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули. Да ли сте чули уопште за неке масовне гробнице које су се налазиле?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Тако нешто код мене није рађено, то сам први пут чуо овде кад сам био у истражном поступку, тако да, то ми је непознато, ја за све што смо радили, значи Јавно комунално предузеће на челу самном, поседујемо фактуре, које су фактурисане делимично Општини, Ораховцу и за погребне сандуке оно што је требовано из продавнице у Сувој Реци. Сандук, значи, пирамида, крст, покров и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате када је бомбардована касарна у Призрену?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Датума се не сећам, али први пројектил који је пао, пао је на хотел полиције. То је први био пројектил датума се не сећам, да будем искрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте имали неке састанке, неке разговоре везано за бомбардовање касарне, да ли сте се виђали са неким, коментарисали, шта се догодило, јел знате да ли је било страдалих?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, једино су нас позвали да пошаљемо раднике и да одем са њима, то из штаба, а Начелница округа је била председавајућа тог штаба и узео сам четири човека и са њима сам отишао горе у касарну, пустили су нас на капији да уђемо, кад смо дошли горе, значи та ракета је пробила две плоче, колико се сећам, и ударила је у ивицу темеља, пробила водоводну линију, да ли је 200 или 300, не знам тачно, тако да је вода као фонтана ту избијала. И сећам се да су ту два полицајца погинула, један из Призрена један из Ниша, јер сам присуствовао њиховом вађењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте присуствовали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Вађењу тих полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте присутни, јел тако?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели ту неког од полицајаца?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па било је полицајаца, после је наишо, онако средњих година човек, касније сам дознао да је то командант те јединице Митровић, са којим сам се ту у старту мало закачио, да то иде траљаво, полако, међутим ваљда и он није видео о чему се ради. То је бетон био сагорео начисто, арматура 14-16мм, могла је да се савије као она обична бакарна жица, вероватно од високе температуре, то је сагорело, тако да ако се пипне нешто оно се одроњава, све пада доле, и нисам хтео да рескирам да још неко од радника страда. Тако да смо дотерали рово копач сутрадан и УЛТУ, откопали, пошто је од хотела била височија земља са неким нагибом, метар ширине је само било до те земље и ту смо откопали и онда смо извукли оба два леша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, тада кад сте разговарали са Митровићем. Када би то било, да ли је то било у преподневним часовима, поподне, кад је то било?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Било је пре подне, ја мислим негде између 8 и 9 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између 8 и 9?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: После тога смо отишли доле код мене у канцеларију, ту смо мало попричали, попили по кафу и господин Митровић је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био осим Митровића?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас у канцеларији, да ли сте са неким још коментарисали, везано за бомбардовање тог полицијског објекта?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па око бомбардовања нисмо ни тад разговарали, једино око ових жртава, ова двојица који су погинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Ђорђевић Милун?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ђорђевић Милун?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микић Драгослав или Раде Миленковић, да ли знате неког од њих?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, хоћете да опишете како је у то време кад сте водили разговоре са Митровићем, овде оптуженим Митровићем, како је у то време изгледао?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ко како је изгледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Митровић.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па врло фин човек, по мене, прави полицајац, руководиоц, сталожен, доста је емотиван био по питању тог случаја, ту је ваљда и неки старешина био његов рањен од те ракете, шта је то било, већ не зна, тако да је он делимично имао опекотине неке, изгоретине, шта ли, од те температуре. Иначе друго оно што бих могао најбоље и неком да кажем то бих могао о њему да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквој униформи је био тада кад сте га видели?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја мислим да је била плаво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плава униформа?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао нешто на глави, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па нисам, не могу да се сетим, јер то је 8, девета година већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад то када сте видели Митровића, када га Ви у ствари видите. Да ли знате, да ли се сећате уопште када је бомбардован тај објекат, да ли је то било 24., 25., када Ви њега видите у односу на бомбардовање објекта полицијског, да ли га тог истог дана видите, да ли га сутрадан видите, када га видите?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја мислим бомбардовање да је било негде пре зоре, а ми смо се видели између 8 и 9, ту на објекту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бомбардовање је било?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја мислим да је било пре тог времена, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када пре?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Између 8 и 9 ујутру смо се видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи бомбардовање када би то било, у вечерњим сатима, када?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не бих знао тачно. Јер ме није толико занимало, па да сам толико био посвећен томе па да памтим баш и датум и време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли сте га одмах видели тог дана када је бомбардован објекат?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па тог дана, ако је био дан, тад смо се видели, ако је био ноћ, нисмо се видели у ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда би кад то било ако је била ноћ, а кажу да је била ноћ, да је то било негде око 20 часова?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Е, ми смо се видели ујутру око 8 и 9.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наредног дана?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците у то време од времена објавиљавања бомбардовања, да ли сте носили неку униформу?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Јесам, једно десетак дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било, у почетку, када би то било?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја мислим при крају, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При крају?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити исказе сведока Аљи Ђогаја, он је Вас више пута поменуо, 06. децембра 2007., када је био саслушан у својству сведока.

«Он каже да је добио наређење од Вас, каже директора Јове Вујичића и Будимира Спасића, шефа, да је добио наређење да се иде на стрелиште и да су ту вршили откоп тих лешева и описује, како, на који начин, и он каже да сте Ви били ту, да сте Ви издали наредбу, још каже, Јова Вујичић, добро, и шта Вам каже, што брже каже да се утовари то, да се макне, да идемо у фирму. Па даље каже, шта Вам каже још да идете на ђубриште, ко Вам каже да идете на ђубриште, а он каже директор Јова и Будимир Спасић. Кажу да треба да идемо на ђубриште доле, треба да идемо тамо да радимо. И они су након тога пошли. Па даље говори, да је на ђубришту била хладњача, и опет каже да сте Ви рекли да дођете, јер су ту били и камиони и багер, па наводи да је са Вама и пошао, значи каже, са ким одлазите у фирму, он каже са Јовом и са Будимиром, а ови камиони и багер где су отишли, каже отишли су у предузеће у «Хигијену».

Ја Вам овако на прескок само да цитирам. Прво стрелиште, рекла сам, значи прво је било стрелиште рекла сам.

«Требали сте да идете на стрелиште да се пуне камиони, камиони су хладњаче и ко Вам то издаје наредбу, каже Јова и Будимир. То је било

прво стрелиште па онда ђубриште. И сад он даље објашњава. На моје питање шта ради Јово Вујичић, а он каже Јово Вујичић само седи, он ухватио се за багер и седи ту са шофера, тако он каже, ево цитат. И каже значи Ви сте били у багеру, били сте поред возача, ту сте седели, њему се ништа нисте обратили том приликом, него само када су почели да раде, да сте Ви рекли, молим вас што брже да се изваде ови лешеви. И каже што брже да завршимо посао, толико брже да идемо кући, јер је било кишовито.

Ето то је исказ Аљи Ђогаја на главном претресу, још ћу Вам предочити то, да, тачно да је био саслушан и код тужиоца, заменика тужиоца за ратне злочине, међутим тада Вас није спомињао, и то му је било предочено, јер први пут Вас је споменуо на главном претресу. Он је питао како сад, можда сам заборавио, каже можда сам заборавио да споменем, али без наређења директора ми нигде нисмо отишли, он им је био.

Шта сте били по чину?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чину, јесте ли имали неки чин?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже, он је био мајор по чину, имао је полицијску униформу, и онда после говори да је био и у Пустом селу и даље је и Будимир Спасић и Ви, и даље сте са њим.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: У Пусто село?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Е сад даље каже, ко Вам сад каже да истоварите у гараже, јер он каже да ти лешеви који су, па су били пребачени у гаражу, ко Вам то каже да истоварите, каже Будимир, је ли Јова био са вама кад сте се вратили, он каже, не, Јова није био са нама, него су били једино кола била полицијска која су требала да буду поред нас. То је његов исказ. Да ли можете нешто да прокоментаришете, значи детаљно Вас је описао, где сте били, описао је возила. Друго, он каже, само сам још ово хтела да Вам предочим, он је описао неке камионе и каже то су били жути камиони, један је имао ознаку 902 а други 1002, багер.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: 802 нема, има 600 Д.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Један је био ораховачки, који је полиција запленила на путу Ораховац-Малишево, који је прекопао асфалтни пут, да не би могла ни полиција ни војска ни нико да се креће тим путем, тај

је био и тај је остао. Кад се ишло за Пусто село, како су ми јавили остао је тамо у квару и тамо је остао и даље. Тако да га више нисмо повлачили отуда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, прокоментаришите овај исказ који сам Вам цитирала.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја сам мало пре дао заклетву ову коју сте тражили, која је испред мене, значи држим се и даље те заклетве, да никакво стрелиште не знам, ђубриште такође нити сам ишао, нити је, он је наводи ту ко је укопавао те лешеве на ђубришту и на стрелишту, и ко их је вадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он говори да је било ископавање и да су одмах у камион-хладњачу да су убацивани.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Знам ископати, али ко их је закопао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Нити смо их закопавали, нити смо их ископавали, нити је било који радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не каже он да сте Ви били присутни када их је неко укопавао, него говори о ископавању лешева.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па добро, он наводи да сам седео у машини са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да у багеру са возачем да сте били.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Како ће багер да ради ако ја седим у багеру, то је неизводљиво. Па и да се држим и да стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно је, али ја Вам све предочавам све шта је он рекао, Јово Вујичић само седи, он се ухватио за багер, он се ухватио за багер и седи ту са шофера, тако каже.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Нити сам се хватао за багер нити сам присуствовао таквим радњама нити је било који радник ЈКП хигијене учествовао у неким, како их назвасте масовним гробницама, то уопште није рађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били у сукобу са Аљи Ђогајем?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, па зашто би он тако то.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја сам га примио на посао госпођо судија, тог Аљи Ђогаја, малтене није имао од чега да живи, и зашто то ја не знам. Ко је њему то сугерисао да прича и то не знам, то је његово, тако ја да стојим иза овога што говорим и иза ове заклетве коју сам дао. Значи Пусто село постоји, Ораховац постоји, Мала Круша постоји, Велика Круша постоји, Ландовица и не знам ова насеља тамо како се звала према Билуши, тамо је исто било скупљање тих лешева. Значи нигде

уопште на ни једну ту акцију, да је назовем, сакупљања лешева и осталог, није се ишло без истражног судије и без полиције и крим.технике. Значи све је најрегуларније обављено, док су били присутни ови из ОЕБС-а ишли су и њихови представници, тако да ми је чиста савест, миран сан, и немам о чему да размишљам. Ја нисам неки шарлатан, ја сам човек у годинама, који не би пред овим судом износио неку неистину и неке лажи, него оно стварно што знам, што је рађено рађено је, мимо мене механизацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, мимо Вас, да ли је могао неко да изда наредбу и да проследи те машине, багере, камионе?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ово што Вам кажем, мимо мене нико није могао да изда, ни једна машина да изађе, нити радник, јел била је чуварска служба, од прилике сви радници, чувари су били Албанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то негде заводило, рецимо кад крене камион, кад крене багер, да ли се негде службено то заводило?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Све, све, па има и фактуре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све се заводило?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Фактуре постоје за све, за све фактуре има, коме је шта фактурисано и који излаз, колико је радника било, и које возило је било, то сам дао господину Станковићу, да ли је он Вама то проследио или није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви имате сина?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате сина?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Мирко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирко. Шта је он био у то време?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Он је радио у крим.техници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У крим.техници?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао неку функцију?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја мислим да је био руководиоц крим.технике, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он долазио код Вас?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирко, у време, у радно време и тако, да ли је?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Наиђе по некад, нормално, и ја сам ишао код њега и он код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште водио неки разговор о томе шта би Ви рецимо евентуално требало да радите?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, не. Такве разговоре никад ја и он нисмо водили, ни дан данас не водимо, његов посао је његов, мој посао је мој. Тако да се нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је, пошто је био кажете, ипак је био на руководећем месту.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи био је шеф крим.технике, јел тако?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Вама било шта говорио о томе да је био неки увиђај у Сувој Реци, да су били пронађени неки лешеви, па сагорели лешеви, да ли сте уопште коментарисали везано за Суву Реку, не мислим да сте Ви били, да је Ваша екипа нешто била одређена, него да ли је он са Вама коментарисао да има сазнања, обзиром да је био шеф крим.технике, да су рађени неки увиђаји на Рештанском путу, да су били изгорени лешеви, да ли то имате сазнања?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада о томе нисте говорили?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Никада. Ја мислим, колико знам да никада није ни ишо за Суву Реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да је ишо, не мислим да је ишао, него уопште да има сазнање да је увиђајна екипа одлазила у Суву Реку?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не. По мом сазнању није ишо у Сувој Реци, а никад ништа о службеном послу разговарали нисмо, ни ја шта радим, ни он шта ради, и дан данас је такав однос између мене и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На питање госпође Кандић, да ли познаје неког Мирка, ко је, а сведок каже: Мирко, знам да је Јовин син, да је Мирко Јовин син, јер кад смо седели у фирми, рецимо ујутру, кад смо чекали задатке, кад је било потребно, рецимо да полиција ради с нама, знам да је Мирко долазио код нас у нашу фирму, одлазио је код директора, разговарали су шта би требало да радимо, и онда директор заједно са Будом је долазио да нам каже да идемо до капеле да нешто одрадимо, кад је било потребно одлазили смо с њим, значи ми смо слушали наређења нашег директора.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Мирко никад није долазио службено да разговара са мном, јер је Мирко имао претпостављене руководиоце преко којих је то ишло, кад је требало да се иде, а Мирко лично никад службено за ништа није долазио код мене, можда је наишо понекад тако

на кафу, а иначе да службено тражи да се иде негде, или ово, оно, он та овлашћења није имао ја колико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Питања, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево на ову последњу реченицу, ако није Мирко него неки други, преко којих других руководилица је то ишло?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: То позовите ове из СУП-а господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, питам Вас, јер преко Вас.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Одакле ја знам. Па ја нисам био руководиоц МУП-а па да бих знао то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, била је прича о томе, сведок Аљи Ђогај је рекао да дође код Вас ујутру, да с Вама разговара, након тога Ви издајете наређење, ако сам добро закључио, да је онда Мирко доносио неке налоге из СУП-а где да се иде, а Ви сад кажете, не, Мирко није то радио, него је то ишло преко неких других руководилица, тако сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је рекао, ово уопште није тачно што је сведок Аљи Ђогај изјавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али је рекао да је то ишло преко неких других руководилица то сам ја схватио, да је неки други руководилац СУП-а њега позвао, овог сведока и наложио шта да се ради и где да се носи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам тако схватила, нисам Вас тако схватила, можда ја грешим. Јер Вама неко од руководиоца из СУП-а нешто наредио?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не ја сам господину сад рекао, ако је већ неко требао да тражи раднике, тражи други а не Мирко, ако хоћете Мирка да Вам доведем, ево ту је напољу чека ме. Иако је без позива ући ће, и да се закуне и да да изјаву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је објашњавао сведок Аљи Ђогај, рекао је да су отишли на то стрелиште, да су места на коме треба да ископавају била обележена тракама, ако се сећате, да је овај кога сте рекли, Будимир ваљда или тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спасић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Будимир Спасић, донео неке гуме аутомобилске које су упалили да би осветлили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не могу да дозволим то питање зато што њему ништа није познато везано за Спасића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли му је то нешто познато, или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа му није познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се то догодило тако како описује, да ли то значи да је неко радио у Вашој фирми мимо Вашег знања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче он је рекао да њему ништа није познато везано за стрелиште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја сад нешто предочавам што му Ви нисте, сад помињем те траке и те гуме, да ли му је то нешто познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како можете да му предочите траке ако он зна, ако апсолутно му ништа није познато везано за стрелиште, ја бих му сигурно предочила да је он рекао познато ми је.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Јел могу да одговорим на ово питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не, ако, видите да нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговорите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, везано за паљење гума на стрелишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је било, не на стрелишту, да ли уопште знате да су се негде палиле гуме ради осветљења, значи не на стрелишту?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Нигде, ни Будимир Спасић ни било ко није могао да иде без мог одобрења или мени да се не јави, какво паљење гума, какве траке, то нема благе везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, све сам Вас разумела.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Благе везе нема.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Пустио сам да се заврши, оваква питања која су постављена и одговори на питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте пустили?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, не, да бих ставио приговор. Молим Вас па како може да се постави питање сведоку који каже ништа не знам, нисам био и да се дозвољава одговор на такво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђурђићу, па јесте ли чули да сам рекла да не може да се одговори на такво питање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па јесте, али сте дозволили да одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па јесте, ево на крају ево да вратимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви кажете, ево биће транскрипата, прилике да видите.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да, да се сад изјашњавао овде на тужиочево питање, на крају се изјаснио сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли Ви слушате. Ја сам га питала уопштено, да ли је чуо уопште да су се некад.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па знам све, и предочили сте тужиоцу да то не може тако и на крају је тужилац поставио питање и сведок је на крају одговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, одговорио је на моје питање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Е ајмо сада да вратимо транскрипт то је задњи минут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е вратићемо, када будете добили. Вратићемо и одговорио је на моје питање. Ја се надам господине Ђурђићу, Ви сте више пута тако рекли, е да вратимо па да видите из транскрипата, и врло се надам да сте видели да управо није било тако ни једног пута када сте то рекли. Значи Ви сте одговорили на моје уопштено питање, да ли знате уопште да ли су се палиле неке гуме.

Молим вас не можемо сви у глас. Изволите даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Ваш син био или имао неке везе са Пустим селом?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Што то не питате њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли Ви знате, само то, да ли имате Ви сазнање да ли он има сазнање?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја мислим да је био у Пусто село, ако Вас то занима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па нема разлога да се љутите.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, не љутим се ја уопште, јел примећујеш на мени да се љутим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, проверавамо исказ сведока Аљи Ћогаја, који каже не сећам се, мислим да нисам видео сина оне вечери на стрелишту и ђубришту, али је био у Пустом селу. И сад ја питам даље, да ли је био и Ви кажете јесте, и сад Вас даље питам, ако није био за то нешто задужен, шта ће он у Пустом селу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на то питање.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или, јесте ли Ви били у Пустом селу?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, никада, не знам ни где је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако су неки, кажете неки други били задужени како сте мало пре рекли, да је то ишло преко неких других руководилаца, опет, откуд Ваш син у Пустом селу, ако он нема везе са тим ископавањем лешева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ето ја Вас молим одлуку већа да објасните зашто сад то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ одговор на овако постављено питање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја приговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви морате одмах да се јавите, па немојте молим Вас.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, не, ја други стављам приговор на постављању питања за Пусто село, које нема везе са овим предметом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђурђићу, одбијено је питање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не само на ово питање, него на сва питања будућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијено је питање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па јесте задње, али ја стављам приговор што уопште тужилац поставља питања и да му се не дозволи да поставља питања за Пусто село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово претходно питање, не ово последње, него претходно питање рекао је да би се проверио кредибилитет сведока и то претходно питање у односу на ово је дозвољено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наравно. Немам за сада више питања.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то предузеће у коме је он био директор, да ли је имало хладњачу? Хигијена, како, рекао је тачно назив.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Чудно питање, ми нисмо клали, нисмо драли, нисмо шта имали да возимо хладњаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камионе-хладњача, да ли, ево конкретније?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: О хладњачама и говорим.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У записнику, у Вашем записнику пише фрижидер.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Нисмо имали шта да кољемо, ни да деремо, ни да возимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фрижидер, е па исто, ја мислим да се разумемо, јесте ли имали фрижидере?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Јесам један у канцеларији код мене и један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А камионе фрижидере?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Онај мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камионе-фрижидере?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Шта ће нама то, шта, смеће да смрзавамо.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је уопште чуо да је било неко ископавање масовних гробница у то време у околини Призрена?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па то сам реко и мало пре.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, каже да не може он, али да је откопавао неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да сте чули да је неко други откопавао?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ако је неко радио нешто после 14.јуна када сам ја изашао.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, у то време, јесте ли чули?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: У то време нико.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте чули ништа?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Из хигијене нисам чуо ништа, то сад чујем, прошли пут у ствари чујем.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли сте чули за хладњаче овде које су испливале у Дунав?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: То сам чуо овде када сам дошао, кад је било у штампи.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па јесте ли се интересовали то у штампи, видели сте тамо да пише да су то?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па зар немам паметнија посла, него да се интересујем где су хладњаче.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, нема питања.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, од кога Ви добијате то обавештење да треба да организујете раднике да иду у Пусто село и да ископавају тела?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па добијали смо од истражног судије из суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим Вас према микрофону да би се снимио тај Ваш исказ, молим Вас, према микрофону се окрените.

НАТАША КАНДИЋ: Реците који истражни судија Вам је?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Југослав Скендери, он је највише долазио, а било је и других само не могу имена да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Колико сте тела из Мале Круше ископали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па не бих знао на памет да Вам кажем, није копано ни једно.

НАТАША КАНДИЋ: Како није копано, мало пре сте рекли да сте?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да смо сакупљали тела у Великој Круши и Малој Круши.

НАТАША КАНДИЋ: Сакупљали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, а не ископавали.

НАТАША КАНДИЋ: У Пустом селу сте сакупљали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо о томе, молим Вас немојте, дајте везано за.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас, нема везе али то је оно што је радила та организација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не нема везе, има везе, госпођо Кандић има везе, држимо се оптужнице молим Вас. Немојте господине одговарати док Вам ја не дам дозволу.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам, док је била мисија ОЕБС-а на Косову да су они присуствовали ископавању тела?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Па нам наведите локације где је, где су представници мисије ОЕБС-а присуствовали ископавању тела?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па свугде су били док нису отишли.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас локацију?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па не знам датум, не могу да се сетим локације, ја сам дао господину Станковићу па тражите код њега по фактурама где је било и кад је било и колико лешева је било.

НАТАША КАНДИЋ: Па ја Вас то питам, зато што ја поуздано знам да није никада присуствовала мисија ОЕБС-а, али ја Вас питам, пошто сте мало пре рекли да наведете.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Била је присутна, међутим не могу ја датума да се сећам после 9 година, којег дана је било и у којем месту је било. Господину Станковићу сам дао све фактуре где фино пише колико лешева је скупљено у Ораховцу, колико је сахрањено, колико у Великој Круши, колико у Малој Круши и у остала места.

НАТАША КАНДИЋ: Али молим Вас, Ви сте организовали читав тај посао, Ви организујете и кажете толико и толико радника иде тамо, иде ровокопач, толико багера, Ви организујете све, негде идете са, значи очекујемо да знате где је колико тела и ко је је то место и шта се збива са тим телима, реците нам шта бива са тим телима из Ораховца?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Јел могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Свако тело које је скупљено у Ораховцу и било где је сахрањено посебно, нигде масовно ништа није имало, две особе, или не знам ово - оно. Свако тело има обележје своје НН и има.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са телима, где сте однели тела из Велике Круше?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас али, на овај начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо водити истраге сад о свим могућим телима.

НАТАША КАНДИЋ: На овај начин кад нам он каже да су сва тела то није тачно, зато што су тела из Круше нађена овде у Батајници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, одговорио је, довољно је одговиро везано за ово, не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Ми смо значи у ситуацији да овде пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам одговор на ово питање, одбијам одговор.

НАТАША КАНДИЋ: Да без реаговања да нам он каже свако тело су посебно сахрањивали, кад није тачно, кад су овде нађена у Батајници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, следеће питање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, када сте уопште сазнали за. Не, да ли уопште знате, имате неко сазнање о том стрелишту и депонији?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, одговорио је. Одговорили сте.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте у предузећу некада имали састанке на којима се разговарало о том послу који обављате?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то што сте, да ли је било негде, овај, чија тела сте сакупљали у Пустом селу, Круши, Ораховцу, чија су то тела, коме су припадала, Србима или Албанцима?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па већином Албанцима.

НАТАША КАНДИЋ: А где мањином је било?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па зависи како где.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево, како где, наведите како-где?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Можете ли пет минута да ми дате да сиђем до кола?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега, не разумем.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да донесем фактуре, госпођа да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нема потребе, ако буде било потребе ми ћемо Вам наложити да нам доставити.

НАТАША КАНДИЋ: Само Вас молим да нам наведете, кажете како-где, па ето то како-где, где је?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Госпођо Кандић, ја немам компјутер убачен у глави да бих могао да памтим све шта је било од '99. до '98.

НАТАША КАНДИЋ: Па да Вам кажем ово нису безначајне ствари, ово је реч о људима који су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић, немојте тако поставите питање везано за ову нашу оптужницу, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево ја га питам да наведе та, каже било је како-где, па је било и локација на којима је било тела где су скупљали исто тако Србе, па ја га само молим да нам то наведе, да знамо, да имамо то у виду. А он онда каже нема компјутер у глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не зна, не сећа се.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па где да памтим толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и то је одговор, немојте више.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је када је Пусто село у питању, онда нам је рекао да је судија Скендери издао наредбу, у другим случајевима ко издаје наредбу за сакупљање или ископавање или утоваривање лешева, или да ли су, у ствари, да ли је једна врста наредби за сакупљање тела, да ли је друга врста наредбе за ископавање тела, да ли је трећа врста наредбе или је иста наредба за утоваривање тела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Наредба је Окружног суда Призрен, оверена, потписана, ми смо по наредби и поступали, и сакупљали лешеве и сахрањивали лешеве, по свим прописима, било је који су сахрањивани у ковчезима и у белим врећама, било је само у пластичним врећама, било је у платненим врећама, значи сваки леш који је сахрањен имао је ознаку око врата или име и презиме, и на оној муслиманској као пирамиди име и презиме или НН. Сви су сахрањени по пропису и у Ораховцу и у Зрзима и у Малој Круши и Великој Круши, где год је било сахрањивања, и у Призрен, сви су тако сахрањени.

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам сазнање да је 100 тела из Велике Круше да је спаљено, да нема. Да ли Ви знате нешто о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо о томе. Нећемо отворати нове истраге, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Али то је део посла, део те организације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја све разумем, али део посла који није за ову судницу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви нешто знате о пребацивању тела са Косова у Србију?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па то сам већ рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Па није.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Никад чуо нисам да је било ко пребачен са Косова у Србију, и то је највећа глупост, да неко пребаци лешеве са Косова у Србију.

НАТАША КАНДИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Сведок нам је данас када је говорио о расчишћавању рушевина у касарни у Призрену, рекао да је команданта Митровића видео пре свега око 8, 9 часова ујутру у касарни. У току свог даљег исказа рекао нам је да су након, односно после тога пили кафу и били код њега у канцеларији. Па бих ја питала сада сведока, да ли може да се сети у колико часова је командант Митровић након тога био код њега у канцеларији?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па мислим да смо свратили до Општине, до председника, и онда смо продужили доле, ја мислим негде до пола два.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: До пола два?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Можда и више, али од прилике толико.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Такође, судија Вас је питала како је у то време изгледао командант Митровић, рекли сте да је имао плаву униформу, да ли можете да се сетите да ли је носио чинове?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Да ли можете да се сетите како је био ошишан тада?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па онако, краћа коса.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Судија, да ли можемо, пошто имамо могућности да прикажемо сведоку фотографију број 6.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замолила бих режију да нам прикаже фотографију број 6, фотографију Митровића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам добро разумео, рекли сте, сведок је рекао да је носио униформу десетак дана, како сам схватио пред крај рата, јесте ли тако рекли. Е сад питање, кад сте обукли униформу и коју, полицијску, војну, какву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Полицијску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па не сећам се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, то сам рекао мало пре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел одговор не сећам се или је одговор десет дана пред крај рата?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: 10, 15 дана, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред крај рата?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи сећате се?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел имала чинове та униформа?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одговор је не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А одкуд Вам та униформа?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па мого сам и десет да имам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то је један циничан и један онако одговор.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Није циничан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте набавили ето, ако је то толико битно, од кога сте Ви набавили?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Сви су имали униформе, од председника Општине, Начелнице округа, па све по реду, сви директори, ратно је стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, конкретно Вама одакле?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Од Милоша Шћекића, командира станице полиције у Призрену и од магационера Зорана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли Будимир имао униформу?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато што сведок Аљи Ђогај описује да су тада њих двојица имали и то Будимир војничку, а сведок Вујичић је имао полицијску, али се то не дешава 15 дана пред крај рата, него се дешава у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он објашњава када га је он видео и које је његово сазнање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад, да ли је могуће да сте побркали та времена када сте униформу обукли, да није то било на почетку рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неможемо тако да ли је могуће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па питам, да ли је можда сведок погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих молила режију да нам прикаже ову фотографију Митровићеву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само још ово, да ли је потпуно сигуран да је то било на крају или је могуће да је било и на почетку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па рекао је, 10, 15 дана. Не можемо сад да ли је могуће да је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево питам, пошто није, био је одговор нисам сигуран.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, ово је господин Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете одговорити молим Вас и на ово питање, да ли је то било на почетку или пред крај рата?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Пред крај рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па реко сам и мало пре то исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел тако?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде господин Митровић изгледао у то време када сте Ви са њим разговарали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако. Да ли знате ко је ово, ко лежи у кревету?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ако није овај покојни Бараћ, он је бркове имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте мало боље.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па некако личи ми баш као он, набивено мало, да није ово овај капетан који је изгорео од ватре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ви сећате.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Треба да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било са њим?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта се догодило?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не знам.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо, да ли има још. Браниоци да ли имате још питања? Нема питања, изволите оптужени Митровић.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добар дан господине Вујичићу.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Добар дан.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја бих подсетио значи само, бомбардовање је било 25., увече око 20 часова, то документација има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна он датум.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 25., увече око 20 часова, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ми имамо податак и званичан који смо добили. Сведок говори о томе чега се сећа.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Било је у 20 часова, да ли су Ваши радници отишли одмах на лицу места или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У колико сати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, морам да Вас прекине, стварно је сувишно све је одговорио.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Сутрадан.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сутрадан?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Који је број радника отишао, да ли је то већа екипа или?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па негде 4 евентуално 5, колико се сећам.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли су они имаи неке машине или су радили приручним средствима?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, приручним средствима су били, тек касније машине смо.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Доћи ћу на то питање. На чије инсистирање је дошла машина, ако се сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште неко инсистирао да дође машина?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, звали су ови из МУП-а, из Призрена, и онда сам послао машине.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А та машина није дошла истог дана колико ја знам, него сутрадан је стигла, и сутрадан су извађени лешеви.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ровокопач је.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи лешеви су извађени 27, да ли сам у праву?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, ровокопач је пошао, и скидао је ону висину од зграде, а УЛТА је дошла касније да то скида, сутридан, да скида тај део.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И лешеви су извађени 27.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сугеришете, не питате. Не Ви сугеришете одговор.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, имамо докуменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па молим Вас, наравно да има све, зашто онда сувишно питате, а нарочито ако је сведок рекао, ако је бомбардована касарна увече да је то било сутрадан у јутарњим сатима, значи сувишно Вам је питање.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро. Ви кажете да сте били на лицу места, описали сте да је било воде, да је ишо гејзер, да је покидана водоводна цев.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли је било ватре и дима у тој просторији где су ови настрадали, да је тињала ватра?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ту где су настрадали при крају према вратима а било је и преко у магацину.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро. Рекли сте било је горе полицајаца, ја сам наишо, да ли сте видели неког од старешина из СУП-а Призрен? Ја сам навео овде имена, али да не би било сугестивно ја ћу ћутати и питаћу ово, од старешина руководећих.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Ја мислим да је био Милош Вукобрат, њега сам приметио, ради бркова се сећам њега, и ко је био још не бих знао тачно да Вам кажем.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Хвала. Е ту смо то погледали и претпостављам закључили да то не може да се уради лопатама и тако даље. И свако је отишао на свој правац и на своје обавезе. Сад се враћамо на други део када смо се видели, да ли је део моје позадине, неких позадинаца, неког мог, део мог штаба неког, пар људи био смештен у Вашим просторијама у Вашим службеним просторијама у кругу «Хигијене»?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Рекли сте, не сећате се, госпођа судија Вам је предочила ту одређена имена, али претпостављам да бисте се једног сетили јер је дуже боравио и био је аналитичар и није излази на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран Илић, на њега мислите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Зоран Илић, нисам споменуо то име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте споменули, ево ја Вас питам да ли сте чули ко је Зоран Илић?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Зоки.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па радио је у канцеларији, чешће пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у чијој канцеларији?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Преко пута Вас?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, да, преко пута мене.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У истој зградици, преко пута Ваше канцеларије, у истом ходнику?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли Ви у Вашој канцеларији имате телевизор у боји са сателитском антенном?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У то време да ли сте имали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли смо погледали сателитски програм и попили кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, он је рекао да сте Ви били, зашто то сад понављате.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не хоћу да оно што сам ја изјавио у мојој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па потврдио је да сте Ви били.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па сад ми је прилика да сведок потврди детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема потребе, ако он каже да сте Ви били.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро, ако Ви кажете тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте разговарали, попили кафу, све је то сувишно.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али сам хтео да и ситнице изнесем у оном што сам ја рекао да мора тако да буде, не може бити другачије јер су то више људи учествовали у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И да ли је, још једно питање. Око тог багера, ровокопача, чега ли, што мора да извади оне попадале плоче у тој просторији позван неки шеф да га питамо где су машине, или конкретно ако се сећа, да ли сте позвали тог Буду, нижег човека, Вашег шефа машина?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И њему дали задатак да предузме, што пре машине да изађу на лице места. Ево то је задње питање.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Радио је Салица Ферид и Исмаиљи Јусман са машинама, после је заменио овог Јусмана, Марко Баља, на ископу и вађењу лешева та два полицајца Репића и Бараћа. Репић је полицајац из Призрена, а Бараћ је из Ниша или околина Ниша, не знам тачно.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пошто сте рекли да не идем у ситнице, ја не бих причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будимир Спасић, ја сам тако схватила, јел то, или има још неки Буда?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, не, тај је, тај један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања, оптужени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Вујичићу, ја нисам схватио добро ово питање Митровића, кад је завршен тај посао на ископавању ова два леша у касарни?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па ја сам рекао да се не сећам тачно кад је та ракета, томахапка, шта је било, кад је ударила, да ли је то било у првој половини ноћи или другој.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не питам то кад је ударила, него кад сте Ви завршили тај посао, покушали сте прво ручно па потом на интервенцију довели технику и тако даље. Кад је то завршено, тај дан или сутрадан или?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Тај дан смо дотерали само ровокопач, и копали ону земљу што је височије горе да би могла УЛТА да дође, и да извучемо остало што је било од плоча, то је као песак било ситно, значи наредног дана су извучена оба два леша.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Наредног дана?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, један је био комплетан, други је био без рука, без нога, то је истопљено било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате Ви нешто.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Немам него. Ја сам увек у својим изјавама реко да је трећи дан било то, Ви сте ме због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна сведок, не можете одредити јер он не зна тачно да Вам каже кад. Јесте, јесте, тако сам Вас разумела.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Кад сам већ ту, још једно питање. Пошто је сведок видео фотографију да ли ме је некад у том периоду до краја рата, уопште, можда смо се видели пар пута, да ли ме је некад видео ошишаног на милиметар, до главе, ево да будем најпрецизнији на основу изјаве коју је сведок «А» мене тако описао?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Никад.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли сте ме некад видели у војном комбинезону?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Никад.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Комбинезон војни, не униформа него војни?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не, никад, никад.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте га виђали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га често виђали?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па доста.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јел ми је ту био аналитичар, извештаји, оно све, наиђем, поздравим и.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Тако да је господин Митровић чешће пута свраћао у «Хигијени» доле, с тиме што си ме био у старту замолио да службеним колима плавим не долазе доле.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сведок «А» је овде такође навео. Сведок «А» је наводио овде нека блиндирана возила тегет, ландровере, богове, знате ли Ви мојег пратиоца возача, и које сам ја возило у то време имао, у време рата?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да, беле боје.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Обично, које возило, мало, велико, путничко, теренско, које?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Теренско.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Беле боје?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сећате ли се мог возача?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сећате ли се оног мог пратиоца ћелавог, да тако кажем?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И то је била, да ли је био још неко или само нас троје?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Само вас тројица, већином.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Или да је било неко друго возило или само то?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Па од прилике само то, друго нисам видео.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Питања више нема, јел тако. Господине Вујичићу, да ли Ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите. Молим?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Рекох, жао ми је то све што се дешавало, али не бих имао ништа више да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате право на трошкове превоза. Ви долазите из Панчева, јел тако, 270,00 динара, по нашем извештају.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Из Глогоња, од Панчева, али судске трошкове нећу, јер немам платну картицу, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Трошкове не тражите?

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Не тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо можете ићи.

СВЕДОК ЈОВАН ВУЈИЧИЋ: Довиђења, хвала Вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Добро, за данас смо онда завршили, за сутра Мустафа Елез, Милан Петровић, Марковић Србољуб. Међутим, добила сам информацију да господин Мустафа сутра неће доћи, јер је имао смртни случај, мајка му је умрла, тако да сутра имамо само Милана Петровића и Марковић Србољуба, који су уредно примили позив.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Ја се извињавам. Да ли може Петковић Зоран и Мики да се поздраве са мајком на кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, што се мене тиче, може.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес, а наставља:

15.01.2008.године са почетком у 09,30 часова.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја се извињавам колегице, данас је Рамиз требао да се јави од 07-10 у СУП, па само неку врсту оправдања мислим.

Записничар

Председник већа-судија